

maj 2019

Mediterran 2019

Egejsko morje

1. maj 2019, sreda

Naxos, Naxos - Naousa, Paros

Veter se je skoraj čisto polegel, ne greva daleč. Cilj je določen. Danes je to kar sosednji otok, Paros. Nekaj malega jadrava, nekaj malega motorirava, pa sva na cilju. Ampak, pred odhodom morava plačati marino. Pa harbor master Nikolas lepo pove, koliko in kako se je namenil kasirati. Danes je praznik in za praznik ni kontrole, zato so cene polovične. In usluga je zato okrnjena - ne vsebuje izdaje računa. Vesna, Balkanka, to takoj razume, sosed, Nemec, pač ne. Kar neke neumnosti začne trobezljati, brezveznik. Pa ga ostali hitro utišajo.

Marina na Naxosu je bila torej po polovični ceni, marina na Parosu pač ne. Ta je zastonj. Cena vključuje privez, vodo, elektriko in parking. In ne vključuje pol litra vina. Podobno, kot na Ikariji. Priveževa se, odšpansirava v office, kjer naju prijazno pozdravijo in zabeležijo v lepo in veliko vpisno knjigo. Ko vprašava, koliko bo to vse skupaj stalo, je odgovor strumen. Marina je zastonj. Lahko pa dava prostovoljni prispevek. Za slednje ne dobiva računa. Hmmm, v cerkvi tudi sprejemajo prostovoljne prispevke, za katere ne izdajajo računov. In ta navada se tukaj širi še na marine. Saj sem vedel, da je to teokratska država! Kako bodo pa sedaj odreagirali tisti Nemci, ki so komplicirali na Naxosu in so tudi pripluli sem? Kako bodo Balkanci, je jasno...

Naousa je tudi luškano mestece, riva in ozke bele kikladske uličice so prepolne oštarij, kafičev in suvenirdžinjc. Vzameva (pravzaprav najameva) avto in se odpeljeva na ribice na drug konec otoka. Otoka, ki je pravo presenečenje. Po Parosu se do sedaj še nikoli nisva vozila. Otok je zelen (pa je del, od meltemija prevetrenih, Kikladov), zelo kmetijsko kultiviran in precej ravninski. Plaže so vsepovsod in na prvi pogled s tako lepim turkiznim morjem in mivkasto plažo, kot na katerem izmed pacifiških atolov.

Pozno popoldan zavijeva še na kavico in ogled Pardike, glavnega mesta in trajektne luke. Zanima me tamkajšnja marina. Marinerota ni, da ga pobarava, ali bi lahko rezervirala privez za čas urnebesja preko vikenda. Pa tudi, če bi bil! Luka niti približno ni tako zaščiten, kot je opisano v pilotu. Tukaj ne bi bil rad, če bo res potegnilo 40 vozlov z juga.

Nousa je zelo turističen kraj

ostanek obzidja

na polovico prerezane ribe se sušijo in potem spečejo na grilu

tipična kikladska arhitektura tudi v mestu Naousa

sem že mislila, da so plastični grmi, ker so bili enake barve kot vrata in okna ...pa ne, naravno ...

uličice, včasih pravi labirinti polni nešteti majhni trgovini in gostilni, kafičev

zaliv Santa Maria (neobičajno ime za Grčijo) me je osupnilo z barvo morja, skoraj sem bila spet tam daleč proč na pacifiških otokih....

med potjo se ustavila na rahlem kosilu: bučke in marinirane sardine so bile več kot odlične; Tone se ni pridružil bučkam, je užival v svojih gavrosih

nekateri otroci se navkljub 19C morja kopajo in igrajo z mivko

...brez mačk pa ne gre nikjer v Grčiji :)

bizantinska cerkev v mestu Parikia

žalostno.... grobnice, muzej, vse zapuščeno (mesto Parikia)

2. maj 2019, četrtek

Naousa, Paros

Najprej na zajtrk v bližnjo pekarno in potem z avtom naokoli - drugi dan. Še dobro, da je avtoček majhen! In temu primerna je tudi poraba. Pri ceni bencina med 1,83 in 2,10 evra za liter (običajnega!) bencina, je bencin že kar pomembna postavka najema - še posebej, ker je najem z 20-25 evri na dan, relativno poceni.

Zavijeva torej v Lefkes, vasico v kotlini sredi otoka, jo prehodi in odideva. Tipična kikladska vasica z eno (pre)veliko cerkvijo in vsaj 6-7 manjšimi. Še oštarij in kafičev vseh skupaj ni toliko, trgovin pa niti v sanjah. Saj, ko se vmeša ekonomija, je takoj jasno, da se za sto prebivalcev ne izplača imeti trgovine. Cerkve pač, da so proli pod kontrolo.

Po sprehodu v breg, še na sprehod po ravnem. Pisis Livadi je še ena luka, kjer se da privezati barko. Pa spet ni najbolj primerna za južne vetrove. Tudi sem se ne bova skrila preko vikenda. Zato pa poklepeta z angleškim parom, ki je tam privezan. Svetujeta Naouso, ona dva gresta tja, tam je v predvidenih razmerah najboljše na tem koncu sveta. Hmmm... saj tam sva pa itak že.

Še sprehod do svetilnika na severnem rtu otoka - lepa in tudi lepo markirana planinska pot naju pelje preko cvetočih pobočij. En sam cvet je vse skupaj. Kot Golica! Ja, pomlad je, pomlad!

Avto vrneva na enak način, kot sva ga prevzela. Brez pregledov in brez vprašanj. Popoldan se lotim (edinih) treh zadev na to-do listi: popravila pralnega stroja (prižgem ga in dela in se neham s tem ukvarjati), popravila ožičenja števca verige (preverim in dela in se neham s tem ukvarjati) ter čiščenja kolesčka za log (pogledam, malo popraskam in ker je vse bolj kot ne čisto, se neham s tem ukvarjati). In naporen delovni dan je tako (končno!) za mano...

Večerke aktivnosti, povezane s sprehodom in sedenjem v lokalih, ne štejejo med delovne aktivnosti. Ne glede na to, da je moj telefon ves čas precej delal, ko je downloadal silne gigabajte z neta. Spotoma se naučiva, da venčki iz svežega cvetja, ki jih videvava obešene na vratih hiš, niso povezani s pravkar končanimi velikonočnimi prazniki, ampak s praznovanjem prvega maja. Zanimivo.

vasica Lefkes s preveliko cerkvijo

bogato cvetoč kaktus

... če česa ne manjka po teh labirintskih uličicah , so pa oštarije

celo kar nekaj otrok sva videla

za prvi maj gredo ljudje v hribe naberejo rože, grmovje in naredijo venčke ter jih obesijo nekam na hišo - in tako tradicionalno vsako leto za prvi maj, znanilec pomladi... lep običaj

vasica Kostos

cel nasad artičok so imeli zraven cerkve (sigurno posadil pop)

luka Pisso Livadi ni najbolj primerna za južne vetrove

nešteto tabel, kot v pravih hribih in še označbe na tleh

pot se kar vleče in vleče, še dobro, da je okolica zanimiva

in na vrhu hriba svetilnik končno !

pogledi na okolico z vrha svetilnika

3. maj 2019, petek

Naousa, Paros

Danes ne greva dalje. Verjetno tudi jutri ne. Marina je dobro zaščitena pred vetrovi iz južnih kvadrantov in elektrike je v izobilju. Imava torej ogrevanje, če bi ga potrebovala. Uradna vremenska napoved grških meteorologov napoveduje vetrove do 9 boforov in svari pred saharskim peskom in blatnim dežjem. Kaj spet saharski pesek? Kaj še ne bo konec tega? V manj, kot mesecu dni, je to že tretjič. In potem je vse oranžno do kamor seže pogled...

Sprehodim se do frizerja in spet sem kot nov. Pa še malo naprej do železnine in bogatejši sem za windproof vžigalnik za prižiganje žara in nastavek za vodo, ki sem ga pozabil na Ikariji. To ni marine store in cene so v centih, namesto v evrih.

Skupaj z Vesno v ribarnici ujameva ribe in potem posediva na pikadiliji. Slednje se izkaže bolj kot biradilija, tapasi niso ravno na nivoju, pivo pač. Zato je pa riba iz domače pečice boljša, kot v skoraj vsaki psarotaverni. Neka rdečkasta riba, nama nepoznana, se je izkazala kot izredno okusna. Jasno, Vesna jo je pripravila kot se šika in ne na žgari na dalmatinski način. Nežno pečena (ne dušena!), maslen krompir z začimbami in odlična zelenjavna omaka za dodatek. In vino. Mljack!

Sprememba obračuna davka od regresa je (končno) objavljena z uradnim listu in (končno) lahko pripravim in objavim popravke tudi sam. Za to zadevo se ve že vsaj en mesec. Pa naši državniški mlini počasi meljejo in v parlamentu počasi parlamentirajo. In potem počasi sprejemajo. Le zakaj vse to traja toliko časa? Vse bi bilo lahko že zdavnaj narejeno, časa sem imel na pretek. Sedaj bo pa spet frka po nepotrebnem...

najbližja pekarna ni samo pekarna z večimi odličnimi vrstami kruha, temveč tudi neštete slaščice in pa kosila med 5-7 eurov

naša marina danes ni bila tako polna kot dan poprej (se vidi, da čarteristi hitijo domov)

nekateri so goljufali pri izdelavi venčkov: zraven so si dali še kupljene rože!

za sladico sem si naredila školjke v tako meni odlični omaki brez raznih drobtin in čebule in rahlo pikantne... prsti so se polizali :)

uličica v Naousa kjer sva bila na hitri mezi

pogled na mesto Naousa

ta grmiček je sedaj lepo zelen, poleti pa bo zelo bodeč in rjav, tudi slaka verjetno ne bo več takrat

pred turistično sezono bo treba še malo polirati krmilo :)

4. maj 2019, sobota

Naousa, Paros

Počasi se oblači in zvečer morda pade nekaj kapljic dežja. In začne vleči. No, preko dneva je še vedno za kratke hlače in sprehod do trgovin. Kupiva štedilnik. Tak, za 33 evrov. na elektriko. Že cel mesec sva na barki in ves čas imava elektriko zastonj, štedilnik je pa plinski. Vsaj dvajset obrokov je Vesna že skuhala na plinu. potrata pa taka! Ma, saj plin je poceni, le bombula je težka za nosit.

Pa še sprehod do fereterije in ribarnice in pekarnice in ... in potem na barko delat. Na zalogo. Delat za dušo. Današnja, na soncu sušena in nato na hitro v ponvi popečena, makarela naju ni navdušila. Če ne bi bila poleg Vesnina odlična omaka, bi bilo zelo borno. Zato je bila pa divja orada toliko boljša.

Zvečer se zavaliva v kinu, ne ljubi se nama naokoli. Avrio. Prav zanimivo bo videti, koliko turistov bo ostalo tukaj tudi jutri. Zadnje dni je bilo polno, kot sredi sezone. Veliko Grkov je združilo velikonočne in prvomajske praznike in si privoščilo mini počitnice.

zjutraj pobaram ribiča kako to, da imata tudi onadva venček poljskih rož, češ, da naj bi bilo to obešeno na domovih; pa mi odgovorita: barka je najin dom :); a ti nimaš venčka na barki?

danes je večino dneva oblačno

v ribarnici sušijo začinjene ribe (makarela) na zraku

...takole pa zgledajo na najinih krožnikih :)

potem pa še orada z zelenjavo pečena v pečici

moj novi t.i. štedilnik enega takega sem imela prej, kupljen v Fr.Polineziji, pa mi je lani se dokončno pokvaril :(

5. maj 2019, nedelja

Naousa, Paros

Proti jutru je začelo vleči in preko dneva je kar burno. V marini imamo sunke do 35 vozlov. Večinoma je sicer manj, občasno je celo brezvetrje, se je pa nekajkrat Mala toliko nagnila, da so stvari letele iz omaric po tleh. Ko pogledam preko valobrana, je morje belo. Gale warning in effect, piše na Navtexu, 8-9 Bf. Je že pametno, da sva ostala lepo parkirana v tej marini. Preko dneva imamo celo nekaj oranžnega dežja. Kaj smo na Marsu? Ali ni Zemlja modri planet?

Pop naju celo dopoldne preko ozvočenja prizadevno vabi k maši. Pa se nisva podala na to ekskurzijo. Ne samo na peršinge na oni strani meje, tudi na turne na tej strani, so namestili ozvočenje in pastirji vseh možnih religij svojim ovcam pred striženjem lepo zapojejo. Le pri nas jih še vedno priganjajo v štalco s tolčenjem kovine ob kovino. Nadaljevanje pranja možganov je pa potem itak enako.

Sosed in sosedica se odpravita na sprehod. Morda gresta pa do popa, kdo ve? In to ravno v dežju. Pa ju to očitno nič ne moti, prav samozavestno zakorakata po pomolu. Pa, saj se da tovrstno dejanje povsem logično razložiti. Angleža sta. Tipična. Na krmi imata obešen skoraj tak žar, kot je naš. Skoraj žar, torej. Njun je plinski. Ko tako malo klepetamo, mi možakar zaupa, da je plin boljši, kot oglje. Aja, zakaj že? Ic-mor-prektikl. Jah, tu mi je pa pobral prav vse argumente. Angležu res ne gre razlagati, kaj je okusna hrana in kaj ni. Za fiš'n'čips in čikenšit soja burgerje je plinski žar, na katerega se postavi ponev z veliko olja, menda res čisto v redu. In Angleži temu, v svoji neskončni samovšečnosti, celo rečejo hrana...

ravno toliko je padlo dežja, da je sedaj vsa barka polna rdečega peska

le kaj želi jadralec dokazati s plovbo v takem vremenu, luka je le nekaj metrov stran; morje je bilo čisto belo razpenjenjo

malo je pa pihalo

ta ribiška mreža pa že dolgo ni bila uporabljena, saj že rože rastejo iz nje ...

6. maj 2019, ponedeljek

Naousa, Paros

Danes še ostaneva tukaj. Čez dan se je počasi začel razvijati zahodnik in se proti večeru krepi. Zvečer in ponoči ga naj bi bilo skoraj toliko, kot včeraj. Le z druge smeri bo vleklo. Za našo pozicijo v luki, z boljše strani. Še to preživimo in potem bomo imeli nekaj časa z gale warningi mir. Upam. Počasi bi bilo le pedagoško, da se še kam prestaviva.

Da le nisva cel dan zaprta na barki in da ne službujeva preko delovnega časa (če naju sindikat zaloti pri tem nečednem dejanju, naju lahko še oglobi), se malo sprehodiva naokoli. In da se preveč ne naveličava eden drugega, se sprehodiva ločeno. Enkrat jaz, enkrat ona, pa spet jaz in spet ona, pa... Oštarije so precej manj zasedene, kot pred nekaj dnevi. Pravzaprav so skoraj prazne. Vidi se, da so Grki zaključili velikonočno-prvomajske počitnice in odšli domov. Tujcev pa ni toliko, da bi jih zapolnili. Luka se je preko dneva sicer zapolnila do zadnjega kotička, 25 bark naštejem. In še skoraj toliko jih je na sidru zunaj luke. Ampak, slednji v tem vetru z dingijem ne morejo na obalo in ne bodo napolnili tavernic.

V varnem delu luke nas je pet ali šest kruzerjev, vse ostale manj dobre dele luke so zapolnili čarteristi. Tudi na sidru so sami čarteristi. Dnevni turisti, torej. Turisti, ki zapravijo precej več, kot midva. Če le morejo na obalo. Namesto, da bi šla v gostilnico, je Vesna zavila v ribarnico, na evre ujela dva sveže ulovljena brancina in ju pripravila v domači kuhinji. Deset, namesto sto evrčkov je bila ceha odlične kočerje (jah, ne smemo pozabiti, da je elektrika za kuharček zastonj). V enem mesecu je to slabe tri jurčke manj stroškov. Voila! Pa še okusneje je. Ampak, vsak dan se nama (ok, ok, njej) pa res ne ljubi kuhati in dejanski prihranek je, žal, manjši...

Popoldan preživiva ob nekaj kozarčkih vina z Ikarije (ne smemo pozabiti, da je to zdravilo za dolgo življenje) in še nekaj kozarčkih vina iz Čila (ki služi predvsem temu, da se nama življenje res ne bi zdelo predolgo, če bi pila samo grško vino). Sosed Noel (takoj nama je jasno, kdaj ima gospod rojstni dan) iz Belgije se nama pridruži na klepetu. Precej naglas in razločno moramo govoriti, da preglasimo žvižganje pripon. V slednjem je Lazy Pelikan neprekosljiv. In zvečer se končno zavaliva v podpalubje in brž na ogled filma...

danes za kosilo brancinijevi fileji v limono-vinsko omaki s pehtranom in pečenim mladim krompirjem

že popoldne je pihalo

ob treh popoldne jih je bilo vsaj deset že na sidru (luka je bila že polna)

luka ni enakomerno poglobljena in zato marsikje ni nihče privezan, služi pa potem vsaj privezom za dinghije

7. maj 2019, torek

Naousa, Paros

Počasi se veter umirja. Počasi. Prepočasi, da bi šla danes naprej. Sosedje, ki so prišli iz Siroso, poročajo o very rough conditions. Ok, vsake oči imajo svojega malarja in stanje morja, ki ga opisujemo jadralci ni premo sorazmerno meteorološkim razmeram, ampak izključno strahu pripovedovalca pred morjem. To je postulat, ki je bil dokazan že nič kolikokrat v marinskih kafičih. In dejstvo, da je ta luka ena najboljših daleč naokoli za današnje vreme, privablja sem vse, kar plava na vodi. In jadronic tukaj sploh ni malo! Pred marino je vrsta. Istočasno je prazen največ en privez. Pet minut. Maksimalno.

Potem, ko v ribarnici ujameva ribi, se Vesna napoti k frizerju, jaz se usedem na rivo in opazujem, kako prijatelj prijatelju poskuša urediti privez tam, kjer se to več ne da. Prižge motor, ga da v kar poštene obrate, popusti svoj mooring in svojo sidrno verigo spusti v vodo, da bi omogočil prehod pred svojim kljunom. Ker je vetrovno in mora biti akcija hitra, nese sosednji mooring na svoj premec. Do sem je načelno vse lepo in prav, če bi delal pravilno. Ne traja namreč dolgo, ko ta mooring sreča njegov propeler. Motor ugasne in barko neusmiljeno zanese v pomol. Brez fenderjev. Jasno, da fant takoj napne verigo in še bolj je jasno, da se njegov prijatelj zaplete vanjo s krnilom. Od tega trenutka ni več njegov prijatelj. Vsaj po besednjaku sodeč. Sledi plavanje pod barko z nožem med zobmi. Ja, kako bolj prijetno je sedeti na frapeju v kafiču na rivi in pretep za priveze opazovati od daleč...

Vedno tečeva za taksijem in ne za avtobusom, da čim več privarčujeva. Torej greva končno preveriti po psarotavernicah, koliko sva privarčevala pri ribi. Najine današnje ribe so bile najdražje od vseh v ribarnici. Dobrih 13 evrov za kilogram so naju zarubili za sveže divje red snapperje. Ampak. 70 evrčkov hočejo za kilogram podobne ribe v oštarijah (med 110 in 130 za kilogram jastoga!). Najine današnje ribe imajo 1,3 kg. Prejšnje dni je bilo nekaj podobnega. Skoraj vsak dan. Sedaj pa računaj Tonček, če znaš! No, če k temu dodam, da je Cucina a Mala itak (za moj okus) najboljša na vasi, je kalkulacija sploh ugodna. Zame. Za Vesno malo manj. Ona kuha. Spet se potrdilo tisto, kar veva že desetletja. Ob morju je po oštarijah potrebno naročiti karkoli, le ribe ne. RIBE so precenjene, se ostalo je pa po normalnih cenah.

Kakorkoli, večerja je bila odlična, povečerje tudi. Z Noelom dolgo klepetamo in skupaj izpraznimo flaško ali dve. Ali tri. On ostaja tukaj do ponedeljka, midva, upam, ne. Jutri, mislim, bo pravi eksodus iz te luke. Vetrta ni več in za naslednje dni ga ni napovedanega veliko. Selitev narodov je pred nami.

katere ribice pa danes kupiti? sva se kar za te odločila, neke med red snapperjem in ?

pa sem si pobarvala siv narastek, za nameček mi je pa še tako lepo kito naredila

rože vsepovsod popestrijo bele hiše

tavernice niso tako polne kot bodo čez dva meseca

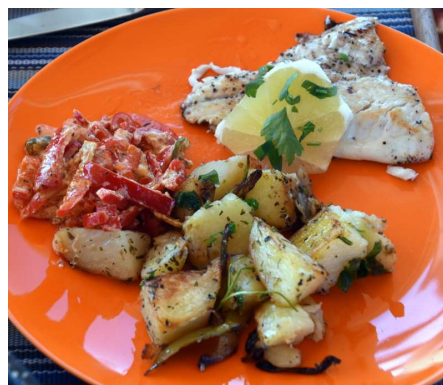
veter je razkadil oblake in vidljivost je bila odlična

te rožice so mi bile najbolj všeč v naravi in tudi te so naravne, pa še dolgo držijo četudi brez vode

jaz rada obiram kosti in kar ostane od filejev je moj gušt

kapitanu pa vse filirano s prilogo ter vsak dan drugačno omako - ne manjka pa tudi kozarček rdečega vina (belega imam za omake)

8. maj 2019, sredo

Naousa, Paros - Alopronia, Sikinos

Ob devetih zjutraj pomolim glavo iz kabine. In kaj vidim? Luka je (skoraj) prazna. Smo še staroselci smo ostali. Najbolj zaščiten del marine, torej. Pa še tukaj je zaznati nemir in v naslednji uri se ta nemir spremeni v izplutja kar po tekočem traku.

Posloviva se od obeh preostalih sosedov in izplujeva. Kam? Ne veva še. Včeraj bi šla proti severu, danes greva proti jugu. Z vetrom. To veva. Ampak kam proti jugu? Odločiva se za Male Kiklade. In odločitev kasneje spremeniva v Amorgos. Mala lepo brzi z vetrom, precej hitrejša je od čarterskih petdesetic. Ampak. Veter pod Naxosom spremeni smer. Ali pa so to samo refuli, kaj pa vem? Refuli so tukaj precej drugačni, kot jih poznam z Jadrana. Trajajo po nekaj deset minut. No, meni je vseeno, ali je to reful, ali je veter spremenil smer, proti vetru enostavno ne bom plul, če ni nuja. Pika. In danes res ni nuja. Avtopilotu razložim, da naj obrne krmilo za devetdeset stopinj na desno. Posluša me in tako po novem plujeva na los. Ampak na los plujeta vsaj še dve jadrnici. Torej spremeniva načrt in greva midva na Sikinos. Z vetrom. Res se ne bi rad drenjal, če ni potrebe. Spotoma prileti (ja, skoraj prileti!) mimo en blizu sto metrski ferry katamaran s hitrostjo le malo

manj kot 45 vozlov. Kakšen stroj! In kako mirno pluje, vala skoraj ne naredi. Odlična hidrodinamika. Vedno sem fasciniran, ko vidim take ladje, tudi tokrat sem bil, čeprav sem jo letos videl že večkrat.

Alopronia na Sikinosu je lučica za nekaj bark. Na pomolu je sicer dovolj globine, le deset metrov stran je pa plitvo. Zato je možen le bočni privez. Kot nalašč za naju. No, malo manj nalašč za naju je nadaljevanje. Pozimi ima otok le dvesto prebivalcev. In sedaj je za njih še zima. Ne samo, da je Mala edina barka v luki, tudi midva sva edina turista na celém otoku. Vsem tem dejstvom ustrezno je tudi število odprtih oštarij. Posebej za naju odprejo eno - na pobudo šefice marketa, ki sva jo poprosila za pomoč pri tej zahtevni nalogi. Pa takoj povedo, da lahko ponudijo samo nekaj jedi z menija. Ni problema, če so to prave stvari. So!

Mala takole lepo jadra

sami na privezu brez vode in elektrike

nasproti luke peščena plaža

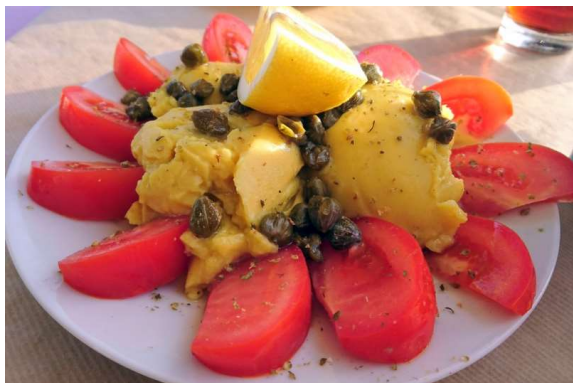
edina jadrnica v luki

rdeče pelargonije raste tukaj kot grmovje

giros, zelo velika porcija

fava namaz iz neke njihove vrste stročnice - okusno

zanimivo mi je bilo, da so na plaži klopce, tiste, ki so običajno na rivi = verjetno so jih dobili preveč

9. maj 2019, četrtek

Alopronia, SikiNos - Karavostasi, Folegrandos

Ponoči je pristal en ferry, zjutraj še en. Turistov se po novem na otoku kar tre. Poleg naju jih je še šest! In posebej za njih so odprli en hotel. Dan je prečudovit in midva bi zato šla malo naokoli. Vetrta ni in prav nikamor se nama ne mudi. Samo. Kje dobiti prevoz do hore? Avtobus izven sezone vozi le po naročilu. Lahko ga pokličeva in pride po naju. Ali pa rentava avto. Slednje se nama zdi enostavnejše (brez pregledov, brez depozitov, brez papirjev) in za 15 evrov (gorivo vključeno) najameva pižojčka z vsega 163 prevoženimi kilometri. Sigurno sva prva turista, ki se vozita z njim po otoku. In zelo verjetno, da se voziva še s francoskim bencinom.

Kakorkoli, vse obstoječe ceste prevoziva. Dvakrat. Enkrat v eno smer in drugič v drugo. Predvsem zato, da preveriva če se leva in desna polovica ceste v čem razlikujeta. In narediva vsega skupaj 28 kilometrov, dvakrat 14. Še po atolih sva jih več. Prav veliko znamenitosti na otoku ni za videti. Ko iz seznama atrakcij briševa vse cerkve in samostane (ki si jih res ne bi spet in spet ogledovala), nama ostane le še - vinska klet. No, to si pa greva pogledat. In degustacijo tudi dava skozi. Vino je čisto spodobno, za grške razmere celo odlično. Jasno, da nekaj flašk roma iz ene vinske kleti v drugo. Ta, druga, je na Mali.

Otok je na naju naredil dober vtis. Ves je v cvetju in terasah. Čeprav skoraj brez dreves, je tako zelen, da je lep. Vsaj v maju. Ko narediva še pit stop (postanek za pijačo) v Hori in Kastru, dveh vasicah na vrhu terasastih hribov, se počasi le vrneva v luko. Ceste so sigurno darilo Unije. Široke, lepe, dokaj nove, slabo vzdrževanje in prazne ne vodijo nikamor. Enostavno, končajo se sredi divjine.

Popoldan pa, adijo Sikinos, pozdravljen Folegrandos! Prvi vtis ni tako dober, kot na prejšnjem otoku. Wannabe turističen otok niti približno ni tako pristrčen, kot Sikinos. Lahko bi rekel: ne tič ne miš. Gostilnic je nekaj, turistov tudi, privez je klasično grški in plačljiv. Pravzaprav je to v petih tednih šele četrta noč, ko bova za privez morala plačati. Hja, bova pa manj hodila po gostilnah za kompenzacijo. Ampak. V prvi birtiji, kamor se usedeva, nimajo ničesar, kar bi jaz jedel, zato samo nekaj spijsva in se predstaviva drugam. Tu je bolje in pojeva nekaj jedi in popijeva nekaj pijače. Skupaj več, kot običajno. Hmmm, kaj se jih tako kaznuje za plačljiv privez?

Zvečer je začelo vleči in še pred mrakom se premražena zavlečeva na barko. Zunaj ni bilo več za kratke hlače. Za ponoči nama harbor master obljublja precej vetra in za jutri dopoldan trajekt, ki nas bo pošteno premetel. Plačljiva marina sredi ferry luke. Ah, ja... Vsega tega v zastonj marinah ni bilo.

na potep po otočku Sikinos: Chora in Kastro, vsak na svojem bregu a skoraj skupaj

Episkopi - must to see, ampak žal ni bilo možno, ker so jo renovirali v celoti = je pa okolica zelo lepa

pogled na Horo in Kastro = včasih je bil otok zelo kmetijsko obdelan, danes ni ljudi, ki bi to obdelovali

..no, enega sem pa le našla, ki je obdeloval zemljo ... pohvalno!

nasadi vinske trte, edine kmetije, ki se ukvarja z vinogradništvom in turizmom (kot pri nas)

v vinski kleti pa sodi in že vino v steklenicah

danes lep sončen dan in barve morja in okolice fantastično; na koncu ceste je plaža

na otoku kjer živi 200 ljudi imajo tudi otroke in osnovno šolo - tukaj sem ujela dekleta ob koncu pouka ... pa še to: zanimiv način označitve ravnokar zaflikane luknje v

asfaltu-postaviš stol ali gajbico, kar imaš pri roki :)

pokrajina tukaj je od daleč videti zelo neporaščena, nič cvetočega ni videti

otroci so se veselo kopali navkljub temu, da je rahlo pihalo in ni bilo kakšne grozne vročine

Pa smo spet na drugem otočku; danes je dan, ko bi morali plačati Tepai, ampak na našem otoku pravijo, da sistem za plačevanje še ni ok, bo v parih dneh

pogled na luko v vasici Karavostasi na otošku Folegrandos ... uff...dolga imena

10. maj 2019, petek

Karavostasi, Folegrandos - Vathi, Sifnos

Ponoči naju je lepo polagalo, 6 Bf z boka smo imeli in v luki torej temu primerne refule. Zvečer pred spanjem sem naredil še upgrade priveza (privez ver. 2.0), tako da sem učvrstil sidro in zategnil springo in potem je bilo v redu. Le Vesna je med spanjem dvakrat padla iz nagnjene postelje.

Zjutraj se je toliko umirilo, da sva lahko izplula. Malo me je skrbelo, kako bo to šlo, sidrana sva bila s 60 m verige v kotu na koncu ferry docka (z velikimi črnimi gumami, hic) in veter naju je tiščal v ta pomol. Če ne bi imela sidra, ki je ležalo par metrov od pomola, bi bilo enostavno - gas in v veter. V našem primeru pa te opcije ni bilo. Barko torej obrnem v veter in na motorju držim distanco tistega metra, kolikor je dovolj, da ni bližnjega srečanja krme s pomolom, Vesna naju pa z dvigovanjem sidra bočno premika ven iz luke. Vse se je lepo končalo.

In nadaljevalo je bilo tudi v redu. Med 5 in 6 bofori bočnega vetra sva imela. Z močno skrajšanimi jadri v nekaj urah prijadra v Vathi na Sifnos. Z vseh strani zaprt zaliv med globokimi klifi je odprt le na zahod. In, ve se, danes vleče z

zahoda. Hic! Ampak, vala v zalivu je le toliko, da naju rahlo ziba, vetra pa skoraj nič. Excellent all round shelter, je napisal Vesnin prijatelj Rod v svojem pilotu. Res je.

Na obali je možen privez za štiri barke s krmo, sedaj ni nikogar. Vidiva mooringe, a ne vidiva podajalca mooringov. Z dingijem na krmi v bočnem vetru z refuli pač ne gre s privezno vrvjo med zobmi skakat na obalo, se privezat, iz vode potegniti lazy line, s tem skočiti nazaj na barko in mooring privezati na premcu. Sam tega ne zmorem v nekaj sekundah, kolikor jih imam na voljo, preden veter zavrti Malo in jo pritisne na bok. Vse bi bilo enostavno, če bi na obali imel koga (ali na barki koga, ki bi lahko skočil na obalo), ki bi mi pomagal privezati se by the book. Da mu torej vržem privetrni štrik, ki ga takoj priveže, dam motor v prestavo in potem lepo počasi v naslednji minuti ali dveh privežem še mooring, odvetrni štrik in ko je naštimana pasarela, še springe. Lahko bi šla bočno, to greva lahko vedno, pa se raje odločiva za sidranje. Verjetno bova bolje spala na sidru, kot na privezu. Na obalo se nama pa itak ne ljubi. Mogoče jutri.

Večer tako mine v delu, prehranjevanju in ležanju v kinu. In poizvedovanju o stanju duha pri uvedbi TEPAI. Včeraj naj bi bila zadeva že uvedena, pa še nikjer ne dela. Uradno stališče port policajev je: avrio. Port policaj na Folegandrosu mi je včeraj lepo povedal: mejbi-tumorou-mejbi-on-los. Torej je beseda "Avrio" dobila še nov, dodaten, pomen. V prevodu torej pomeni: "Kateri koli dan v prihodnosti, samo ne danes (to je obstoječa definicija) in na katerem koli mestu, samo ne tukaj (to je najnovejši dodatek)". Njihova super-truper spletna stran, kjer se da vse urediti, ne bo delovala zaradi vzdrževalnih del od petka do ponedeljka. Hmmm, vzdrževalna dela? Pa saj je sploh še niti prvič niso zagnali! Grčija...

še zadnji pogled na luko v Karavostasi, ki nama verjetno ne bo ostala v spominu

zaliv v vasici Vathi na otoku Sifnos

pomol z mooringi naju ni prepričal, da bi bilo kaj bolj mirno kot na sidru - sicer pa, letos, če se ne motim, sploh še nisva sidrala?

ljudje na obali se sončijo, zaplavajo, kot, da je zunaj +30C in ima morje vsaj 25C brez vetra; je bilo pa vetrovno in nič kaj za mene primerne temperature :(

11. maj 2019, sobota

Vathi, Sifnos

Danes TEPAI iz uradnega razloga, ker imajo vzdrževalna dela, ni na dnevnem redu. Do ponedeljka se s tem ne bova ukvarjala. Ponoči se je veter umiril in mirni noči je sledil idiličen dan. Sončno in skoraj bonaca. Spogledava se in, jasno, danes ne greva nikamor. No, ne greva nikamor z barko.

Dava pa zato dingi v vodo, zmontirava motor in se odpeljeva po frišen kruhek in na sprehod po obali. Lepa letoviška vasica naju še dodatno prepriča, da se nama res nikamor ne mudi. Preverim privez in, glej ga no glej zlomka, lazy lines so

vsi po vrsti fake. Na bitvo privezan štrik visi v vodo in v vodi ga je še pol metra, potem pa konec. Ah, sidrala bi se lahko tudi včeraj. No, prav prijetno sva spala na sidru in tudi danes se ne bova premikala. Vode in elektrike, ki je na pomolu za doplačilo pa tako ali tako ne potrebujeva. Sprehod končava z ogledom table s slikami rib in njihovimi imeni v osmih jezikih. Tudi jeziku, ki je označen kot YU. Kaj to je, vedo samo oni. Imena rib za to oznako so po vsej verjetnosti dalmatinska, imena rakov in školjk pa ... hmmm ... indonezijska? Vsaj meni so nepoznana.

Po napornem delu (spral sem sol iz sprayhooda) se popoldan še enkrat odpraviva na obalo. Res je lepo. Ko bi le bili vsi dnevi taki. Večina obiskovalcev čofota v vodi, ki je že primerne temperature, vsaj v mivkastih plitvinah ob obali. Midva temperaturo preveriva do gležnjev, se strinjava, da bi se dalo kopat, a ne greva v vodo. Avrio (enkrat v prihodnosti, morda neke drugje). Zato pa preveriva happy hour. Na žalost šele po nekaj normalnih rundah vzameva v roke lilst, kjer so opisani vsi pogoji za happy hour. Izpolnjujeva jih in za ceno dveh točenih piv lahko dobiva five pack (zakaj ne six pack, tako kot je običaj po svetu, vedo le oni). To se imenuje bucket (in takoj se spomniva priimka fine gospe iz istoimenske angleške nadaljevanke, hehehe). Jasno, da naročiva tak bucket, happy hour special offer pa res ne gre izpustiti!

In gledava punco, kako supa. No, če bi supala na običajen način, ne bi bilo vredno omembe. Ta pa supa tako, da leti. Takoj sem se spomnil slogana zadnjega America's Cupa na Bermudi: They don't sail, they fly! Tudi ona. Sup na foilih, na podvodnih krilih, torej! Elektromotor za pogon in krilo dobre pol metra pod vodo. In v roki daljinec. In gremo! Gremo letet. Videlo se je, da je danes prvič stala na tem čudu, ampak v uri (ali nekaj takega) se je toliko naučila, da je na koncu letela že kar spodobno dolgo. S tem ne mislim, da je to enostavno, s tem mislim, da je petnajstletnica z odličnim občutkom za ravnotežje in velik talent za ... hmmm ... supanje...

Pa še nekaj je zaznamovalo današnji dan. Braai na Mali. Letos prvič. Vendar ne zadnjič! Naslednjič bo - avrio.

jutranji sprehod po vasici kjer skoraj ni ulic med hišami

idiličen dan za crkljanje na soncu in kofetkanje

simpatično urejena oštarija, ampak nobenega gosta-včasih ne razumeš v čem je point polnih in praznih oštarij, pa čeprav so vsi gostje prvič v tej vasici; čredni nagon ?

hiške in apartmaji so lično urejeni

niso še vse restavracije odprte, jih je pa bistveno več kot na prejšnjem otoku, pa tudi turistov je bilo kar dosti, v zalivu smo bili finalno 5 jadrnic in en katamaran

peščeni zaliv z nizko vodo idealen za čofotanje

ob pravilni drži in ne ven iz vode se lepo pelje

takole pa zgleda obrnjena deska

vsi na čolnu filmajo dekle na deski, jaz pa njih :)

bucket piva v času happy hour je na soncu hitro se spraznil

kolaž deskanja

danes za kočerjo končno roštilj: Tbon, malo svinjine in jajčevci ter seveda obvezna grška solata

12. maj 2019, nedelja

Vathi, Sifnos - Psathi, Kimolos

Lep dan. Jaz bi kar še ostal tukaj. Vesna pa je dobila mravlje v rit. Nekam bi se premaknila. No, če je tako, potem greva na Kimolos, vsega dobrih deset milj oddaljen otok v bližini večjega Milosa. 2-3 Bf orce je dovolj da večino poti prejadra, ko pa se v kanalu pred Kimolosom veter obrne v teoretično orco, pospravim jadra in - strimam kompas. Že kar nekaj časa ga nisem in sedaj je na popolnoma mirnem morju idealna prilika.

Zavijeva v luko in se priveževa bočno na pomol. Za katamaranom, s katerim smo bili skupaj tudi v Vathiju. Kasneje oni izplujejo, vplujejo pa Južnoafričani iz Capetowna. Jasno, da Vesna takoj naveže stike. Spomini na njihovo vino in meso so še zelo močni.

Kimolos v nedeljo je mesto duhov. Če ne bi imeli (pre)velike cerkve (z zaklenjenimi vrati) in avtomatom za zvonjenje vsake četrte ure, bi mislil, da se je tukaj že zgodil dan potem. Komaj najdeva odprt kafič in eno oštarijo, vse ostalo je ob nedeljah zaprto. Popijeva frappe in se odločiva, da si greva ogledat kamnito gobo. Must-see na Kimolosu. Atrakcija je dostopna le peš, zadnji kilometer in pol le po peš poteh. Nisva najbolj primerno obuta in Vesna se po eni uri premisli, jaz pa v japankah nadaljujem proti cilju na nasprotni strani otoka. Tisto, čemur gugl pravi cesta je kolovoz, guglova pešpot pa bolj kot ne brezpotje. Vsaj za nekoga v japankah, ki mu je glavna preokupacija izogibanje strupenim kačam.

No, po nekaj urah prijetnega (hmmm...) sprehoda pod vročim soncem po kamnitih poteh se vrnem na barko. Nikogar nisem srečal, niti videl od daleč. Navajen sem iti sam v hribe, samo tam sem vedno koga srečal, spregovoril nekaj besed ali vsaj pozdravil. Tukaj pa nič. Nikogar. Čisti Outback! Še v mestu ni bilo na cesti nikogar.

Medtem je Vesna na barki že pripravila večerjo. Paše se usesti in takoj jesti, paše. In paše tudi dvigniti noge, ki so nekaj ur hodile po ostrem kamenju v obvalu praktično brez podplata. Pa še kako paše!

počasi smo prijadrali na Kimolos

v luki Psathi oštarija in cerkev - no oštarij je več, ne samo ena; vendar v tej je pozno v noč odmevala glasba in domačinska spremljava s petjem

ni bilo gužve v luki; na privezu je priključek z elektriko in vodo, vendar električni ni delal - verjetno mora kakšen majstro extra priključiti in zaračunati?

na drugi strani luke polna oštarija s kopalci

Chora kjer se danes ni nič kaj dogajalo; sama Chora je dajala vtis, da je redko naseljena

dva oslička pridno nosita kup slame

v oštariji Chore zagledam jukebox z vinil ploščami - žal nisem vprašala, če še dela :(

kafič s prigrizki kateri je bil celo odprt za frape

Chora kjer sem šla po drugi cesti nazaj do luke in jasno hodila predolgo tri ure in pol hoje v natikačih je bilo dovolj za mene

prihaja jadrnica z JAR posadko v lukko

vulkanski otok kjer je na mnogih koncih zemlja obdelana, pa tudi vinske trte je bilo dosti videti

kamnita goba do katere se je Tone uspel prebiti

13. maj 2019, ponedeljek

Psathi, Kimolos - Adamas, Milos

Zjutraj sem doživel nekaj, česar nisem že od Pacifika. Tam je bilo v navadi, da so nama domačini vedno prinesli kaj za popotnico. Če nič drugega, vsaj banane. Gost pač ne more oditi brez darila. In danes, ko sem že odvezal eno sprigo in drugo držal v roki in je motor na Mali že brnel, pridrvi domačin na mopedu. Najprej, razumljivo, sem pomislil, da je inkasant. Pa ni bil, privez je tukaj zastonj. Oštir iz bližnje birtije nama je prinesel paket sladic. Za popotnico. Lepo! Saj sem vedno trdil, da mi je Polinezija všeč zaradi ljudi. In Grčija tudi.

V bonaci premotorirava dobrih deset milj na Milos. Priveževa se na notranjo stran pontona, dobra pozicija. Le tega ne razumem, zakaj so vsi sidrani, po tleh so pa mooringi in ogromni betonski bloki. No, tudi to je Grčija. Jutri imamo napovedan prehod nevihtne fronte in verjetno bova tu ostala dva dni. V dežju in nevihtah se mi nikamor ne ljubi.

Lotim se vnosa podatkov v TEPAI. In obupam. Ne dela. System down, sporoča mašinka. Pa grem do port policaja. Mission impossible. Avrio. Sosed Kiwi je šel do agenta, mu plačal dvajset efrojev in sedaj ponosno v rokah drži kos papirja, s katerim gre jutri lahko na banko in plača. Ah, ja... še ena cvetka iz dežele antičnega razcveta.

Sprehod po Adamasu je vroč. Čisto pravo poletno vreme je že in skrivanje v senco je osnovni del strategije premikanja po (ne najbolj uglednih) uličicah turistično naravnane mesteca. Oštirji tekmujejo z rentakarovci: le katerih je več? Skoraj bi djal, da izposojevalcev avtočkov.

oštir iz Kilomosa (v portu) nama je prinesel 4 kose: dva čokoladna in dve pomarančni rezini

okoli otoka Milos veliko velikih skal

... in zalivov

...ta skala mi deluje kot razjarjeni pes

....zajček dolgouhec ...

neverjetno veliko plovil je bilo okoli Milosa

že ob treh popoldne je bilo polno plovil, zvečer skoraj vse zapolnjeno, pa smo sredi maja!

....in na vrhu hriba, vasica :)

14. maj 2019, torek

Adamas, Milos

TEPAI se je vdal. Vesni. Meni včeraj niti na kraj pameti ni padlo, da je za prijavo, poleg uporabniškega imena in gesla, potrebno vnesti tudi številko potnega lista. Pravzaprav sploh nisem razumel, kaj naj vnesem v rubriko "Documentation code". Ona je pa takoj razumela, da se to v Grčiji prebere kot "Passport No.". Ženska logika. Včasih je koristna, ni kaj. Kakorkoli, potem je bilo potrebno le še vnesti nekaj podatkov za birokrate in zadevo stiskati in s tem papirjem zaviti na banko. In v gotovini plačati tisti evro takse na dan. Zakaj tiskati (zakaj ni dovolj pokazati PDF na telefonu, kot pred vkrcavanjem na letalo), je bilo jasno, ko je uslužbenka v banki odtrgala del A4 lista in ga shranila za svojo dokumentacijo. Če bi odlomila pol telefona, hmmm... Kakorkoli, viva paperless office! Tiskalnik in pozicijske luči so itak standardni del opreme na barki, to se ve. Le tega nikoli nisem razumel, zakaj tiskalnika niso zahtevali pri pregledu opreme za registracijo, pozicijske luči pa? Tiskalnik je neprimerno bolj pomembna oprema in se v praksi večkrat potrebuje, kot pozicijske luči.

Del dneva mine v delu in pretepanju z nedelujočimi maili. Dan je primeren za tovrstna opravila. Napovedan je bil prehod fronte (ki ga potem sicer ni bilo) in ostala sva na Milosu. Suho je in oblačno. In brez vetra. Na srečo ne dežuje v čudovitih toplih barvah.

Popoldan pa sprehod do 4 km oddaljenega in 270 m višje ležečega kastrota, srednjeveškega oh-in-sploh gradu. Za katerega se na cilju izkaže, da je samo en kup kamenja, hic. In na vrhu tega kamenja je postavljena (jasno, kaj pa drugega, kot) cerkvena. No, ta tukaj vsaj ni prevelika (verjetno zato, ker je vrh precej majhen in cerkvena itak zaseda celotni vodoravni del špice hriba).

En nategunac (kastro) je bil dovolj, katakomb (ki jih turistični delavci oglašujejo kot "next to Rome's") si zato ne bova ogledala. Dovolj mi je bil opis na wikipediji in plakat pred arheološkim muzejem, da mi je bilo jasno, da je tudi to le nekaj za "japonska turist s sardina šip". Malo posediva v gostilnici v Plaki in potem z busom nazaj. Jedla bova na Mali.

Otok name ni pustil strašnega vtisa. Vse je precej razlupano, domačini pa tako naveličani turistov, da se jim še odzdraviti ne ljubi. Hja, ko je človek enkrat razvajen, se težko sprijazni s tem, da je le anonimni turist, ki se mu ponudi klišejske atrakcije, anemično hrano in pijačo in takoj, ko je plačal, tudi pozabi nanj. Kako drugače je na manj turističnih otokih!

tako velikih baklav pa še ne :) (bil samo window shopping)

pogled iz t.i. gradu na vasico Plaka in Tripiti

še malo pa bo tudi to arheološkega pomena

adaptirani mlini na veter so sigurno v turistične namene

Tone z dvema mačkama

ne razumem te dekoracije/pomena ... meni neokusno

cvetovi tega drevesa neverjetno močno dišijo

edina gosta te oštarije sva bila, pa še midva samo na frapeju;

na fotki se ne vidi dobro, vendar je to jadrnica: spodnji del iz vej je trup, zgoraj pa jadro iz raznobarnih trakov

pogled na t.i. grad oz. kar je še ostalo od njega

še ena velika cerkev v Tripitiju

tik pred nočjo Adamas nasproti naše barke

15. maj 2019, sredo

Adamas, Milos - Livadhi, Serifos

Prav veliko stvari naju na Milosu ne zadržuje. Zajtrk in - adijo. Vetra naj bi danes nekaj bilo, pa je vse skupaj ena velika žalost. Dvakrat se preko naju zapelje nevihtica z nekaj kapljicami in takrat malo zapiha. To je pa tudi vse. Tretjino poti prejadra, ostalo poje motor. In iz vodnjaka pod Malo črpava vodo. Bio vodo. Pravzaprav, ne samo bio, tudi ekološka je. Ogljični odtis je neprimerno manjši kot pri tisti vodi iz trgovine. Ocenjujem, da je za 15% manjši od ustekleničene mineralne vode, 38% manjši od namizne vode ter celih 112% manjši od namizne vode v nepovratni plastenki. Ni kaj, za planet je treba skrbeti in midva to počneva iz globokega prepričanja. Ne smemo dopustiti, da se planet spremeni v eno samo veliko toplo gredo. Potem bomo pridelovali samo zelenjavo, hic!

Livadhi na Serifosu ima lučico za barke. Okoli trideset se jih lahko drenja v njej in okoli nje. Pri tem pa velja striktno LIFO metoda pristajanja in izplutja. Mandrač je majhen, privezi so z vseh strani in sidra se torej mečejo eno preko drugega. Midva si raje izbereva zunanji del pomola. Glede na to, da ne pričakujem severnega vetra, bo tukaj to noč čisto v redu. Do večera se lučica napolni do zadnjega kotička, od tega je vsaj 90% čarteristov. Kako to izgleda poleti, si lahko samo predstavljam. Sredi maja smo in mislim, da bo kmalu čas, da zaplujemo v bolj mirne vode.

Livadhi je spet nekaj, kar mi ne bo ostalo v trajnem spominu. Nekaj hotelčkov, nekaj gostilnic ob obali, plaža in luka. In spet je vse precej zanemarjeno. Jutri grem v Horo, bom videl, če je tam kaj bolje.

pogled z morja na mesto Adamas, otok Milos

garaže za čolne v jamah

vsaka hiška svojo barvo ima :)

na vrhu Plaka, spodaj pa vasica Areti

vasica Tripiti je lepša videti z morja

otok Serifos, pogled na Choro iz luke Livadhi

vasica Livadhi kar nekaj hotelčkov, trgovinic in oštarij

vsi privezi so polni in to sredi maja ! zaenkrat voda, elektrika in privez brezplačno!

16. maj 2019, četrtek

Livadhi, Serifos

Tudi v Hori je situacija podobna, kot v Livadhiju. No, še slabša. Razen ene trgovinice, dveh kavarnic in souvenir shopa tam ni nič. Tudi ljudi ni. Še mačk ne.

In moram reči, da sem si Horo dobro ogledal. Pod vročim soncem! Na vrhu hriba je kastro. To itak vem, da je nategunac, da tam ni nič drugega, kot cerkvena. Ampak, mene žene alpinistična žilica. Plezam (ja, plezam po stopnicah!) med na pol porušeni hišami po strmem bregu in - se zaplezam. Ok, ta smer ni dobra. Očitno je bila to prvenstvena smer, tukaj ni še nihče hodil. In še manj prišel na vrh. Ampak. Saj smeri je še veliko, poskusim novo (prvenstveno) smer. Sto stopnic navkreber in sto stopnic nazaj. Sledi nov poskus. In novih sto stopnic plus ter sto stopnic minus. Po petem poskusu obupam. Vrnem se na cesto in se odločim, da je trme dovolj. Sedaj grem po znani poti. Po tisti, kjer piše "Kastro ->".

No, pot vodi preko trga in na trgu je kafič. Imajo pivo. In jaz sem obupno žejen (kdo ne bi bil?). In poleg piva v kafiču strežejo lešnike in olive. In imajo dovolj piva za ponovitev naročila. In tudi dovolj lešnikov in oliv. In imajo oštirja, ki v meni hitro vidi potencialno stranko. Rezultat? Runda na račun hiše. Ej, tako se pa mi ne gremo! Še ena runda zame na moj račun. In še ena. In še ena...

Po šestih porcijah lešnikov in oliv (in še nečesa), se le odpravim osvojiti vrh. Po markirani poti gre enostavno. Ampak. Z vrha vodita dve poti. Tista, po kateri sem prisopihal na vrh in še ena, ki mi izgleda, da vodi do moje prvenstvene smeri. Sto stopnic dol in pred prepadom obrat in sto stopnic gor. Hic! Kakorkoli, za 300 višinskih metrov sem jih naredil vsaj 500. 500 gor in 500 dol. Ali bolj razumljivo: 1500 stopnic gor in toliko tudi dol. Sveta Helena jih ima samo 699. Stopnic, ne metrov.

Popoldan sledi nekaj dela in potem - sprehod. Tokrat v japankah. Ne, ne grem več na vrh!

Stairway To Heaven

luka se je dopoldne skoraj čisto izpraznila...in do večera jih je prišlo samo še kake 4

mirno morje....

kdor se spotakne na teh stopnicah, je pa malce boleče

hora in okolica

slepe poti po Hori....

kar na štangi obešen razdelilec sredi ceste...kdo bi to razumel? vsaj rožice malce popestrijo okolico

17. maj 2019, petek

Livadhi, Serifos - Loutra, Kithnos

Ko zjutraj pomolim nos na plano, ne vidim (skoraj) nič. No, oči delajo ka-triba, samo pogled je v prazno. V prazno luko. Od trideset bark, kolikor jih je bilo pred dvema dnevoma, so ostale le še štiri. Petek je in čarteristi se množično vračajo v matične luke. Ob prvem svitu.

No, po šopingu hrane za zajtrk, greva tudi midva. Nekaj malega jadrava, ostalo je brezvetrje ali pa malo vetra točno v nos. A Kithnos ni daleč, opoldne sva privezana v (prazni) lučici. Cele trume so se zadnjo uro valile ven. Bočni privez dobiva. Se pa kasneje izkaže, da nou-problem-for-tudej, jutri bo pa spet naval čarteristov in bo prostor samo za krmni privez. Popoldan zato zamenjava privez. Vprašanje, če jutri že izplujeva. Tukaj imajo ogrevano morje in morda celo zaplavava. Precej vroč potoček teče v morje (takole po občutku nekje med 40 in 50 stopinjami) in morje v bližini ima preko trideset stopinj.

Danes je spet nekaj oblačnosti in celo nekaj redkih kapljic pade. Na lepo enakomerno v oranžno barvo obarvani barki pusti prečudovit naključni vzorec pik. Ah, ja... Spet bo treba prati palubo. Sedaj imam pa tega saharskega peska res počasi že dovolj. Saj vendar nimam barke zato, da bi jo vsak teden pral!

Loutra je zaspana vasica z nekaj oštarijami (s sitnimi kelnerji), eno zelo slabo založeno trgovino in pekarno četrto ure peš proti Hori. That's all folks! Ja, seveda, ima tudi nekaj hotelčkov in velik zapuščen kompleks s termalnim zdraviliščem. Tega je pred časom postavil kralj z državnim denarjem. Usoda objekta je bila s tem zapečaten. Včasih državni denar, sedaj denar Unije. Razlike ni nobene.

sami zapuščeni na pomolu ... in to že ob sedmih zjutraj!

jutranje prebujanje domačinov

tudi sosednji pomol je bil skoraj prazen ...

adijo Serifos, na hribčku se razteza Hora, spodaj pa vasica Livadhi

vasica Loutra na otoku Kithnos naju je pričakala v oblačnem vremenu

večino oštarij in kafičev je že odprtih v tem času, le tako slabo založene trgovine pa letos še nisem videla

nekoč termalno zdravilišče, danes vse zapuščeno ... škoda :(

.... zapuščeni kompleks se je počasi nehalo upirati naravi in poglajalo ga je drevo = figa ...

pek je rekel, da toliko dežja kot so ga imeli letos čez zimo, ne pomni ... in posledično temu je vse zeleno in cvetoče; za lani je rekel, da je bilo ob tem času že vse rjavo, zažgano ...

moški domačini so se kopali čez dan in pa jasno tudi turisti

zvečer pred spanjem so se prišle domačinke kopati v morske terme

jutri bo polna luna; na koncu tega zaliva je termalno mini kopališče - glej zgoraj

18. maj 2019, sobota

Loutra, Kithnos

Na sprehod v Horo se odpravim. Tokratna pot je normalna in tudi Hora je po dolgem času prijetna vasica z več lokali, kot so jih imele vse zadnje tri Hore skupaj. Nekaj zelenjave, nekaj mesa in prve letošnje češnje kupim. Potem se odpravim nazaj. Po dobrih desetih kilometrih sprehoda sem se vrnil popolnoma premočen in prekurjen. Sonce je močno in temperatura preko dneva je tudi že kar visoka. Še celo popoldne se hladim.

Tri urni sprehod se konča pred ogrevanim delom morja. Vesna se že namaka. In pritožuje nad pretoplim morjem. Ampak, za zdravje je potrebno potrpeti. Voda je menda sila zdravilna in v trenutku pozdravi revmatoidni artritis. Mogoče bo pa od jutri popolnoma zdrava. Jaz se tukaj ne bom zdravil, jaz sem se pozdravil že na Ikariji. Z njihovim vinom in krepčilnim popoldanskim spancem. Računam, da bom zato živel vsaj 230 let.

Pa še malo o toplicah. Dva potočka vzporedno (nekaj metrov narazen) tečeta v morje, en s hladno in drugi s toplo vodo. Tako je kot v domači kopalnici. Le prav ju je potrebno zmešati in temperatura bi bila prava. Ampak. Ne smemo pozabiti, da smo v Grčiji. Tukaj česa takega ne zmorejo narediti. Pravzaprav še ene same table ne premorejo, ki bi zvedavega turista vodila k ogrevanemu morju. Če človek tega ne prebere na netu ali mu ne prišepne sosed, sploh ne ve, da to tukaj obstaja. Še kastro na prejšnjem otoku je bil bolje označen.

Samo predstavljam si lahko, kako bi take toplice izgledale v Kivilandiji. World's famous hot springs. In vstopnina. Vse naokoli pa en kup hotelov, ki se švercajo na ta potoček tople vode. Must see, saj je kaj takega možno samo pri njih. In kdor tega ne doživi, je zamudil življenjsko priložnost. Itak.

Po odličnem kosilu (polnjeni lignji s feto v vinski/limonini omaki in maslenim krompirjem) se zavlečeva v podpalubje in delava. Zunaj je enostavno prevroče za kakršne koli fizične aktivnosti.

po nepreghodnih poteh je možno le s pridnim osličkom

Chora za spremembo urejena

stojnice se šibijo pod raznovrstno zelenjavo in sadjem; no, pa smo jedli tudi prve letošnje čenje

urejene uličice, poleti je verjetno težko prehodno

lepo je videti obdelano zemljo

...zanimivost: pri tolikih mačkah, imajo pri tej oštariji fake mačko :) ..ali pa je to samo vaba za mačkone?

pogled na Loutro

voda je bila za skuhati; nobene naše terme nimajo tako vroče vode kot je ta v morju; škoda, da niso tisti kanal z mrzlo vodo napeljali v ta ograjeni prostor, bi bila potem

ravno pravšnja temperatura... tako sem imela pa knajpanje: najprej t.i. bazen, pote

19. maj 2019, nedelja

Loutra, Kithnos - Korissia, Kea

Marinero je imel prav, ko je rekel, da bo danes polno čarteristov. Ze zvečer je bila luka polna in na zunanji strani, ki je precej roli, je tudi privezanih tistih nekaj bark, za katere je zmanjkalo prostora drugje. Ampak. Kot se je sinoči hitro napolnila, se danes zjutraj lučica hitro prazni. Tudi midva izplujeva. Smer Kea. Vetra ni, veter je. In tudi takrat, ko je, je slab. Cel dan se počasi cingava in ob petih popoldan sva sidrana v zalivu pred Korissio.

Na sporedu je braaiada. Vendar, ko ravno vse pojeva, pridingira sosed in pove, da ga je port policaj nahrulil (ko je hotel stopiti iz dingija), da se ne sme sidrat in da mora na privez. In midva tudi. Hja, če oblast tako pravi, potem pa že mora biti tako, si misliva in po kozarčku ali dveh počasi dvigneva sidro in se priveževa na obalo.

In potem grem jaz naravnost do port policaja, da ga malo zaslišim. Najprej je strumen, da je to by the law. "Greek law or Kea law?" ga takoj vprašam. Pa začne malo manj strumno razlagat, da je sidranje v lukah prepovedano. Ampak, to ni sidranje v luki, temveč pred plažo, komentiram. Ja, to je luka od nekdej, se začne počasi umikati. Hja, v uradni knjigi Greek Waters Pilot Book piše drugače, tam piše, da je to sidrišče, sem spet jaz malo siten. In tukaj sem se že velikokrat sidral, še dodam. Da on samo skrbi za mojo varnost, se brani. No, to je pa kaplja čez rob! Malo povzdignem glas: "Only me, as a captain, am solely responsible for the safety of the boat and the crew. In no circumstances you are responsible for her. That's the first paragraph of international maritime law!". Sedaj on kar naenkrat ne zna več angleško in greva do prevajalke. In ko gospa začne nekaj govoriti, jo fant takoj pobriše. In ko ga ni več, tudi gospa ni več tako na liniji in mirno pove, da je pač samo prodajalka kart za ferry in priložnostna prevajalka in da je port kapitan danes očitno vstal na levo nogo. In tako se vse skupaj konča. Morda pa ima port policaj brata oštirja in mu je hotel narediti malo prometa, če bo več bark privezanih na pomol. I zajebo se! Midva sva že pojedla, sosed se je pa odpeljal v sosednji zaliv. No, vsaj inkasanta za privez nimajo. In zastonj privez vključuje tudi vodo, elektriko in wifi.

najprej kosilo: roštilj (braaiada)

pogled na vasico iz sidrišča

slabovoljen port policaj hodi gor in dopol po pomolu

cerkev v adaptiranju, upam, da tudi uro popravijo

vrste avtomobilov pred prihodom trajekta

na pomolu je bilo še kar nekaj prostora za privez

...jambor zraven jamborja zvečer p hrup iz kafičev - malo sva se odvadila tega

...rožice za lahko noč kalinihta

20. maj 2019, ponedeljek

Korissia, Kea - Lavrion, Atika

Danes je na sporedu popravilo sidrnega vinča (in kakor se izkaže popoldne, je to šele prva faza, hic). Za to se je potrebno prestaviti v Lavrio, kjer imajo super-truper mehanika, kronanega specialista za sidrne vinče. Vsaj tako je zagotovil šef marine v telefonskem pogovoru. Za vsak slučaj, prej še sam preverim nekaj potencialnih okvar. Pa nič ne najdem. Sidrni vinč sidro dviga v redu, spušča ga pa počasi. Nekaj časa. Potem pa kar naenkrat dela normalno. Le kje je težava?

Šele popoldne se odpraviva na pot, dolgo slabih petnajst milj. Računam, da jo bom premotoriral, vsaj vremenska napoved me napeljuje k takemu sklepu. Realnost je drugačna. Prav fletno jadrava v 3-4 Bf vetra in v Lavrio prijadrava ob pol štirih popoldan.

Priveževa se in šefu marine takoj naloživa nalogo: najdi mehanika za sidrni vinč. Jasno, on vse zna in takega mehanika ima pri sebi. In po siga-siga času ga pripelje na barko. Ampak. Človek je brez znanja angleščine in (kar je še huje) brez znanja o sidrni vinčih. Še najbolj ga je skrbelo, zakaj nimam prižganega motorja za testiranje delovanja sidrnega vinča

(pri mojih 10 kWh spravljene energije v akumulatorjih). Prav na hitro zaključimo s servisiranjem. In nadaljujem s telefonskim pogovorom z Igorjem. Iz Slovenije dobim precej boljše nasvete in popravila se bom lotil sam. Jutri. Ali bom uspešen, bo pokazal čas.

Za nocoj je na sporedu nekaj drugega. Pranje perila v moderni self-service pralnici perila. In, kar je pomembnejše, klepet s Petro v marini. Ki mu sledi večerja z dvema tretjinama posadke Lare. Tam, poleg naju z Vesno, suvereno nastopata Petra in Ota. Ota je kužka.

v oštariji pri Kapitanu so poulični glasbeniki imeli bolj slab izplen zaslužka

21. maj 2019, torek

Lavrion, Atika

Try and fail metoda sidrnega vinča zjutraj postreže s kar nekaj fail zaključki. Vse, na kar sem sumil, dela v redu. Edino, kar morda ni v redu, je ležaj, ki mi ga je zamenjal mojster na Naxosu pred nekaj tedni. Je vgradil fake kitajsko robo? Težko verjamem, a ker ne vidim več nobenega drugega vzroka, pokličem predstavnika v Atene in se zmenim za nov (originalni) ležaj. Bo to v redu? Ali bodo spet kitajska jajca? In sedaj potrebujem še nekoga z orodjem in ponkom za popravilo ležaja. Saj točno vem, kaj in kako je potrebno postoriti, a se to z glavnikom, voltmetrom in štoparico pač ne da. Potrebujem pravo orodje. Tokrat v glavni vlogi nastopa Bogdan (zadnja tretjina posadke Lare, trenutno odsoten zaradi skiperaže na Atlasu). Nekaj telefonov in pri meni je nekdo, ki pozna nekoga, ki menda zna šraufat. Upam, da je mojster kaj boljši od včerajšnjega. Še nekaj telefonov in sledi Vesnin sprehod do (ne prav blizu ležeče) čendlerije, da organizirajo transport rezervnega dela. Nadaljevanje sledi jutri.

Nekaj službeno delam in potem se precej časa trudim z vzpostavitvijo nove instance bloga, pa mi ne gre in ne gre. Skoraj obupam, ko končno le ugotovim, da je nekaj narobe na strežniku. Ah ja, vse je tako lepo delalo, pa so šli menjavat strežnik in sedaj imam že pol leta same težave. In, kot kaže, jim še ni videti konca.

Ura je krepko popoldan, ko sem končno toliko prost, da lahko začnem z družabnimi dejavnostmi. In te družabne dejavnosti trajajo do ... hmmm ... do danes In danes je že sredo.

ura, ki za spremembo pravilno kaže ...

ogrevanje na predjedi kozice s špageti

Petra je prinesla belega vranca - bil je odličen :)

glavna jed (Branetov recept) , žal mi ni najbolj uspelo, ker ni bila prava riba (pomotoma kupila osliča zmrznjenega v fileju po čemer težko veš kaj je)

za sladico pa prve letošnje češnje

22. maj 2019, sreda

Lavrion, Atika

Noč je bila kratka. Nekaj malega dela in nekaj malega počivanja in že je ura popoldan. Potem sledi nadaljevanje včerajšnje misije vinč (beri: misije nemogoče). Tokrat sem jaz tisti, ki se sprehodi nekaj kilometrov po rezervni del.

In pozno popoldan pride Pakistanec, ter odnese vse skupaj v delavnico. In čez slabo uro prinese vse skupaj nazaj. Sestavljeno z novim ležajem. Ampak. Malo bolje se vrti, to drži, mi pa tudi stari ležaj ne deluje slabo. Tudi stari ležaj se vrti. Tudi s tem bi moralo biti v redu. Kaj je bila spet brca v temo? Hmmm... Sledi sestavljanje podpalubnega in nadpalubnega dela. V vlogi mehanika za to fazo popravila nastopam sam. Tokrat naredim brez vmesne vezane plošče, ki jo je izumil mojster na Šri Lanki. Namesto tega so po novem velike podložke, moj izum. Bomo videli, kje sem spet usrao motku.

Kakorkoli, vinč se lepo vrti gor in lepo vrti dol. Neobremenjen. Kako bo to delovalo v realnem svetu, polnem neprijaznih pasti, bomo šele videli. Z vinčem se torej ne bom več ukvarjal, raje se bom z vinčekom, kot se je lepo izrazil David, ko je izumil ljubkovalno ime za vinč. Še prej pa šraufaraj mojega softverja za pisanje blogov. Nekako bi ga rad adaptiral, da bi bil primeren tudi za Laro. Pa mi ne gre. Guglove mape (vsaj tako se mi zdi) se branijo delati še za koga drugega, kot za Malo. Pavza, avrio dalje. Res je že skrajni čas za kupico rujnega. Danes smo ga popili štirikrat manj, kot včeraj...

na t.i. glavni shopping ulici v Lavrionu vodomet

naš pomol v Lavrionu

23. maj 2019, četrtek

Lavrion, Atika

Čeprav malo daljša noč, kot včeraj, je bila še vedno prekratka. Ponoči je prijetno, mirno in oranžno deževalo. Ne štejem več, kolikokrat je letos že bilo tako. Petkrat? Šestkrat? Pranje mi vzame krepko uro. In pet evrov. V marini se voda plačuje posebej, tarifa je na dan, količina neomejena. No, omejena je samo z mojo potrpežljivostjo. Perem, dokler se ne naveličam. Barka itak nikoli ni dokončno oprana.

Že zjutraj se lotim programiranja in po dokaj spodobnem času v miru zadevo tudi rešim. Potem je na vrsti bojler. Kako bi pogrel vodo za tuširanje brez elektrike in brez motorja? Nekaj prevezav naredim in po desetih minutah je voda dovolj topla za (eno) tuširanje. In akumulatorji so temu ustrezno manj polni. Vendar so pod takim soncem, kot je danes, spet polno napolnjeni v eni uri. Ampak. Ko hočem v znanstveni poizkus vključiti generator, žalostno ugotovim, da ne dela. A-ja-ja-jaaaah!

Nekaj ur plazenja v globoki locker in iz njega naprej v spoiler (jasno, prej je potrebno vso kramo spraviti ven in na koncu spet stlačiti nazaj) in zadeva je urejena. No, izkaže se, da napaka sploh ni bila v elektroniki v spoilerju, ampak v stikalu v kokpitu in bi se jo dalo rešiti tudi brez plezanje v spoiler. No, to vem sedaj. Takega stikala v lokalni čendleriji nimajo. Imajo pa nekaj podobnega in Tonček električar malo improvizira, da zadeva spet lepo dela. Jasno, da je bilo potrebno za to podreti pedestal in ko je že podrt, vanj vključiti še CAN bus kabel za chain counter. Saj ni veliko dela, kakšno urico časa pa le vzame, spet je potrebno malo improviziranja in lotanja.

Preverim še sidrni vinč in - ne dela. Mojster Pakistanec nima pojma, kaj bi lahko bilo, zato pokličem Center za pomoč jadralcem po svetu. Ta se trenutno nahaja v Izoli. Dobim nasvet, ki ga bom uporabil jutri. Danes je že skoraj mimo in čas je, da malo posedim v kokpitu in se z vso resnostjo lotim klepeta z reducirano posadko Lare v družbi malega vinča. Tokrat v vlogi malega vinča (spet) nastopa Beli Vranac. In ko premine, sledi Rumeni muškat. In za prilogo je bil rdeči hlstač (v prevodu: red snapper) iz taverne Chez Mala. Vse odlično!

Med mojo celodnevno zanimacijo (razen tisto, ko sem se ukvarjal z malim vinčem) sta Vesna in Petra (med drugim) nabirali zelenjavo na marketu. Enkrat tedensko imajo v Lavriu market in to je bilo danes. Tržnica z lokalnimi proizvodi in črnimi prodajalci. Pakistanci. Migranti. Hja, če Janšević ne bi tako ksenofobno težil z izbeglicami in bi jih tudi Slovenija imela kaj na zalogi, bi bila hrana tudi v Deželici lahko po polovični ceni. Tako pa... Vse je bilo tako smešno poceni, povesta, da sta komaj pritrogali ves današnji izplen nabiralne akcije domov. Greza Lare in Male sta se po nakupih povečala za nekaj krepkih centimetrov. Še dobro, da smo spili nekaj litrov vina za kompenzacijo...

danes je tržni dan v Lavrionu

cene pa napram trgovinam izredno poceni

in seveda deluje vse zelo sveže

vinski listi za pripravo grških mini sarmic

jajca pri prikupnem prodajalcu je treba kupiti :)

grk prodaja ribe, pakistanec jih čisti

no, a boš kaj kupila ali samo fotografirala ? :) ...nekako v tem stilu je komentiral prodajalec

kar nekaj stojnic je peklo souvlake ... tip se je smejal, češ, kje si mene našla za fotkanje ?

olive take in drugačne

domači med, začimbe ...

pa še malo za oči ...tržnice so v Grčiji redke ...

večerja: riba z zelenjavo ... glave so pa moje (pameti ni nikoli preveč :))

24. maj 2019, petek

Lavrion, Atika

Čarteraši se danes vračajo v marino, ampak za nas se bo vseeno našel prostor. Misija sidrni vinč, petstotriinšdeseto nadaljevanje. V rehabilitacijsko akcijo sidrnega vinča sta danes vključena kar dva Centra za pomoč jadralcem, poleg tistega iz Izole še drugi iz Savdske Arabije. Nasvetov dobim veliko, le cook book, kjer bi pisalo, kaj je narobe ob znanih simptomih, mi manjka. Odločim se preveriti tudi kontaktor. Vesna gre v akcijo in iz čendlerije (tri kilometre peš pod žgočim soncem, dvakrat) prinese dva primerka, ki ju vestno premerim in primerjam z mojim ter sklepam, da je tudi moj v redu. Še motor razstavim in z zobno ščetko temeljito pometem po krtačkah. Vse mi izgleda v redu. V montažo, ki me najbolj skrbi, če je v redu, sem vključil inovacijo in po novem lahko nagib osi fino reguliram. Taka regulacija bi morala biti del standardne opreme. Ko vse skupaj sestavim in strimam, dela. Kako bo pa v realnosti, bo pokazal čas. Upam, da ne v najbolj neprimernem trenutku...

Še druge stvari se mi dogajajo v skladu z Murphyjevimi zakoni (Murphy je bil optimist). Daljincu se zmeša v glavi in mi razlaga neke nebuloze, namesto, da bi delal, kar mu ukažem. Pri povezavi CAN busa, kjer moram zlotati na konektor dve žički (plus in minus), sem se pri 50% možnosti, da ju razvrstim pravilno, odločil za napačnih 50%. Brez vidnega razloga poči cev za vodo, ki je priključena na pipo na obali. Sredi kuhanja zmanjka plina (jasno, da sredi kuhanja, saj ga lahko zmanjka le ob uporabi). Motor za vinč pade na sef in ga polomi. Itak sem ga pa moral odmontirati, ker mi je kajla iz osi padla in se zakotalila točno pod sef. Pred ponovno montažo sefa, je tako potrebno kupiti novega. Avrio (vsaj nekaj je lahko avrio!). Pa še kaj bi se našlo. Vse kaže na to, da je spet na delu moj stari prijatelj, Bermudski trikotnik. Le kako me je našel? Mislim, da je najbolje, da čim prej izginem od tod in se potuhnem, da bo (dokončno) pozabil name...

Tretjini posadke Lare so danes potekle kazenske minute in ekipa na terenu je spet popolna. Srečamo se, za kaj več bo prilika jutri. Očitno še ne bova prav kmalu izplula...

Ota ne spusti nepoznanih na Laro

25. maj 2019, sobota

Lavrion, Atika

Opoldne sidrni vinč še vedno dela.

Sinočnji kozarček se je razvil v prijetno debato. Bogdan se je ob desetih zvečer vrnil s službene večerje in nadaljevali smo v štiri. Edina, ki se tega ni udeležila, je bila Ota. Temu primerno dolgo zjutraj spiva, ko naju zbudijo (novi) sosede. Med pristajanjem v popolni bonaci se zaletijo v naše sidro (smo na mooringu in pred nami je nekaj sto metrov prostora). Le kako jim je to uspelo?

Danes je na sporedu plezanje po jamborih. Najprej na Lari, nato na Mali in na koncu še enkrat na Lari. Plezalec je Bogdan, v navezi pa smo ostali trije. Bogdan mora popraviti vetrni instrument, jaz namestiti radar reflektor. Radar reflektor je ex-stock, nova puščica za vetrni instrument pač ne. Sprehodiva se do kar nekaj čendlerij z namenom poiskati nov vetrni instrument. Ampak. Cene teh igrčk so ubijalske. Plan B. V domači delavnici na pomolu pred barko je potrebno izdelati nov instrument. Načeloma bi bil to mission impossible, pa se Bogdan zadeve loti zares in do večera je iz kosa papirja, bananinega olupka, spajkalne paste in cveta rdeče pese na Lari nameščen revitaliziran instrument, ki (vsaj v brezvetrju) odlično kaže smer vetra.

Če je bilo še pred dvema, morda tremi dnevi hladno, je sedaj že tako vroče, da se čez dan skrivamo v senci. Na soncu je za poštenega prebivalca tretjega planeta od sonca enostavno prevroče. Kalorifer sva spravila pod posteljo in od tam na plano privlekla štiri ventilatorje, ki popoldan vsi že veselo delujejo. Tudi Lara je bogatejša za eno tako igrčko.

Zvečer, ko se malo ohladi, pa navali narod na gostilne. Zanimivo. Dve oštariji v centralnem parku gostiln, ena do druge, sta. Ena popolnoma prazna, druga zasedena do zadnjega kotička. Čeprav nas oštirka iz prazne oštarije na vse pretege vabi, se odločimo za polno. Naročimo. In čakamo. Ej, le zakaj smo rinili v nesrečo, ko bi pa bili lahko pri sosedu takoj na vrsti? Čoporativni nagon. Definitivno!

danes je postalo preveč vroče, da bi lahko delala brez ventilatorja v salonu

levo: hitro popravilo smerokaza z ribjim repom; desno: končna rešitev

popravilo smerokaza na Lari

glasbeniki pri večerji

kitarist ima na koncu kitare kanglico za napitnino ...

ocvrte bučke s tzatzikijem, tiganj s svinjino, feto in paradižnikovo omako; pečen kruh nadevan z govejim mesom (sofrito), mini shrimpi

26. maj 2019, nedelja

Lavrion, Atika - Zoyioria, Spetsai

Na jutranji kavici mi Bogdan razloži, da za popravilo senzorja smeri vetra ni uporabil bananinega olupka, ampak rep tune. Res je. Le kako sem lahko zagrešil tako napako, saj vendar vem, da se Raymarine proizvaja na Madžarskem in tam ne rastejo banane. Torej je logično, da se ne uporabljajo v teh instrumentih (očitno pa tune vseeno plavajo v Blatnem jezeru). Kakorkoli, za neodpušljivo napako se mu v svojem imenu ter imenu uredništva iskreno opravičujem.

Malo pred enajsto izplujeva. Smer zahod. Sinoči na večerji mi je posadka Lare dala nekaj iztočnic, kam bi lahko šla. Ker je že dve leti moja največja travma, da nimam cilja, je to zlata vreden nasvet. Danes so napovedani šibki vetrovi južnih in vzhodnih smeri. Čez nekaj dni se veter obrne na zahodnik in računam da bova potem lahko lepo jadrala na vzhod. No, bomo videli, kako bo ta napoved držala. Danes več ali manj le motorsailava. In delava pitno vodo. Plovba je tako adrenalinska, da Vesna spi v sprednji kabini, jaz pa s težavo ostajam buden v kokpitu. Moja zanimacija je kuhanje kave. In ko se mi Vesna pridruži, se jaz zavalim za nekaj časa na kavč v dnevni sobi.

V Spetsai zavijeva v luko na ogled. Nazadnje sva bila tu privezana že pred precej leti. Ampak, vse je še tako, kot je bilo. Grško kaotično. Simpatično. V nasprotju s pričakovanjem, je še kar nekaj prostora, a se nama ne ljubi privezovati na obalo in se raje zapeljeva v dve milj oddaljen zaliv na severu otoka. Sidrišče ni prazno, kar nekaj bark je že sidranih. No, prostora je še ogromno. Pred spanjem poslušava krike Godzile. Glasni so ti galebi, glasni.

Apolonov tempelj Souniou

nekaj časa smo tudi lepo jadrali

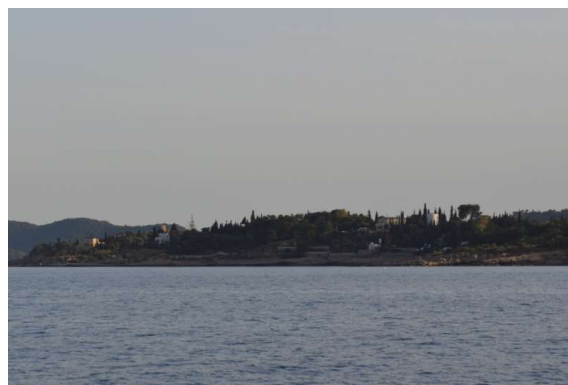
mimo otoka Hydra - ustavljala se nisva, itak ne bi bilo prostora

tudi delfini so naju spotoma obiskali

večerno sonce z ribiči

privatni otok pri Spetsai

vhod v luko otoka Spetsai krasi med drugim tudi kip

oštarijice na rivi

v luki Spetsai ogromno jadrnic, majhnih čolničev

pompozna stavba - zgleda kot hotel; arhitektura bolj italijanska

pa še ena kičasta otoka Spetsaiza lahko noč

v zalivu kože in glasni galebi - kako veliko bolj prijetni zvoki kot v Lavrionu

27. maj 2019, ponedeljek

Zoyioria, Spetsai - Diakofti, Kythira

Zbudi me budilka. Danes planirava blizu 80 milj in če hočeva zvečer zaviti malo naokoli, se je potrebno podvizat. Kasneje se sicer izkaže, da se je vremenska napoved preko noči toliko spremenila, da se je spremenil tudi plan A v plan B in bi lahko spala dlje. Vendar budilka tega ni vedela (evo, prilika za inovativne dizajnerje budilk). Uro ali dve tako motorirava po jutranji bonaci, potem se naredi 3-4 bf krmnega vetra. Dela z jadri je kar nekaj, ko veter spreminja smer iz port na starboard in obratno. Okoli zloglasnega rta Maleas imava sedemko in Mala nekaj milj drsi po mirnem morju s hitrostjo med 8 in 10 vozli.

Iz Monemvasije je izplula 43 čeveljska jadrnica z imenom Seven in kevlarскими jadri, Jasno, na sporedu je AIS regatiranje. Oni naspidirani, jaz s telefonom v roki. Nekaj časa je bilo tesno, njihova taktika v spremenljivem vetru ni bila najboljša. Pri Maleasu so se zapletli s krajšavami in zmaga bi lahko bila Malina, če... Če ne bi po nekaj miljah divjanja z vetrom zavili drugam. Temu se strokovno reče odstop. Voila!

Kythira naju pričaka v brezvetrju. Med otočkom Megalonisi (kjer je luka) in Kythiro (na katero je speljana cesta preko mostu) severovzhodnik ne more pihat. Dva priveza za jadrnice, kolikor jih trajektna luka otoka premore, sta polna. Hmm... sidrati se bo treba sredi zaliva. Pa prileti domačin in nama pomaha. Priveže naju kar v trajektno lukno. Ar-ju-šur? Is-dis-oukej? ga pobarava. Ne-ne-no-problema-feri-smol. Če sem ga prav razumel, se bo ferry že nekako zrinil na privez. Hmm... To je ferry, ki vozi med Pirejem in Kreto, verjetno ni tako strašno "small". Ma, pride jutri popoldan in do takrat se bova pa že pozanimala, če je vse pod kontrolo.

Polurni večerni sprehod v edino odprto oštarijo (kjer smo edini gosti posadke treh bark) prav paše po dveh dneh na krovu. Če le ne bi mene bolele noge na poti tja in Vesno na poti nazaj. Saj vem, to se da pozdraviti. Z zdravo prehrano. V oštariji sva jedla pečene bučke in pila rdeče vino. In te diete se je potrebno držati, če nočeva bolečih nog. Jaz moram to jesti in piti in Vesna tega ne sme. Ah, ja... Pol diete bi bilo lažje izvesti: Vesna bi jedla bučke in jaz bi pil vino...

veselo prijadrali v luko otoka Kythera

tako malo nasedlih bark je videti (k sreči!), da so obstoječe zanimivost

dolga je pot do vasice Diakofti

osamljena peščena plaža

na verandi možakarja globoko debatorata/meditirata, kdo bi vedel?

pa še ena nasedla manjša barka

presenečenje! mamica na sprehodu z otročkom po peščeni plaži :)

most, ki povezuje otoček Makrykythira oz. Makronisos ... več imen in več prevodov kot je običajno v Grčiji

zelo majhna ribiška luka z odločno premajhno globino za kakšne večje barke

pri tej hiši zaenkrat samo še zbirajo steklenice, ograja je work in progress

ptič je ves čas letal okoli oštarije in čakal, če mu kdo vrže kakšen ostanek (no, pri sosednji mizi so!)

če bi se jadrnici malo stisnili, bi lahko zraven prišli še mi, tako pa smo morali iti na drug konec pomola zraven ferry dostopa....upam, da ne bo panike

28. maj 2019, torek

Diakofti, Kythira

Ob polnoči je prišel port policaj (le kaj je počel do tedaj, verjetno je žuriral?) in nama razložil, da se morava jutri ob desetih dopoldan premakniti na sidrišče, ker pride ferry. In ko izpluje, se lahko vrneva. Ah ja... na sporedu je bil rentič in ogled otoka. Takoj zjutraj sva se mislila odpeljati. Tako pa s tem ne bo nič. Ampak. Ko danes pomolim glavo iz kabine, je en (od dveh) privez za barke prazen. Angleža sta se premaknila na sidro. Odlično. Midva takoj zasedeva njuno mesto. In od desetih sva v rentiču in vijugava po Kythiri.

Otok je eno lepših presenečenj. Veliko je lepih vasic, plaže so peščene, morje turkizno. Prava počitniška meka. Čeprav se mednarodni čarter poleti začnejo šele naslednji mesec, je turistov že kar nekaj. Rentakarovec nama razloži, da je otok zelo drag, ker gojijo turizem za bogate ljudi. Hmm... nama se ne zdi. Karkoli po oštarijah naročiva (sinoči in danes skupaj pet krat) je cenejše, kot kjer koli na Kikladih. In Jonskih otokih (zanimivo, administrativno spada otok med Jonske otoke).

Rojstno mesto Afrodite (eno izmed mnogih, verjetno je bila dama razcepljena osebnost) ponuja na eni strani popolno goloto (še grmovje je redko, dreves sploh ni), na drugi pa na nekaterih delih kar lep gozd. In čistočo. Za grške (pravzaprav, za katerekoli mediteranske) razmere je v okolici cest videti zelo malo smeti. No, srednjeveški kastro pri Hori je, podobno, kot drugod, bolj slabo ohranjen. In podobno, kot drugod, v ruševinah ni edino (v belo pobarvana) cerkev na njegovem vrhu. Za razliko od ostalih otokov, se tukaj v Hori po ozkih uličicah domačini veselo vozijo z avtomobili. Tudi povsem spodoben slap imajo na poraščenem delu otoka. In most pod slapom, ki bi se z lahkoto uvrstil na seznam relikvij Indiana Jonesa.

Čez dan je začelo vleči in zvečer na privezu namerim 8 bf vetra (v sunkih preko 40 vozlov), pa tudi vala je kar nekaj. Računam, da smo v redu privezani. Čeprav naju premetava, veter odriva Malo stran od pomola. Edina resna nevarnost je, da nam grob pomol pretрга privezne vrvi. Za vsak slučaj sem jih podvojil. Da bi jih zvečer odvezal in vtaknil v cev, ni šans. Še tako sem imel neskončno srečo, da me v tistih tridesetih sekundah, ko sem kolovratil po krovu z dodatnim štrikom, pljuskanje morja preko pomola ni povsem premočilo.

s hriba se lepo vidi, kako je luka na drugem otočku in kako sta povezana med seboj otoka (Makrykythira in Kythira)

vasica Avlemonas z lepim zalivom urejenim z večimi stopničkami za kopalce ter polno cvetja in dreves - res prikupno

možakar je z vso silo tolkel hobotnico ob pomol - očitno nima pralnega stroja :)

grmičevje še vse cveti in cveti ...

v steno narejena cerkev

luka v mestu Kapsali je danes samevala - ni vsaka luka primerna za vsak veter

Kapsali posnet z gradu v Hori

na beneškem gradu razvaline in cerkve (ki niso iz istega obdobja!)

po Hori so se vozili z avtomobili kar je zelo neobičajno glede na ozkost cest

do samostana se je vila pot skozi sotesko in kamniti nadmost

Tone se je trudil na vse načine fotografirati slap....

takole razburkano naju je pričakala luka, ko sva se vrnila s potepanja po otoku ... poprečno pihalo 40kn... jutri bo objavljeno še nekaj fotk z današnjega dne...kalinihta

29. maj 2019, sreda

Diakofti, Kythira - Kapsali, Kythira

Edina stalnica vremenskih napovedi je, da se dnevno spreminjajo. Ne samo dnevno, ampak z vsakim izračunom je napoved drugačna (mogoče je pa zato ECWMF boljši got GFS, ker se računa bolj poredko in se torej bolj poredko spreminja). Ker imava še avto in ker moram kupiti kruh (do najbližje pekarnice je 30 km) se odpeljem še do Kapsalija in preverim privez, ki je bil včeraj zaradi vala z juga nemogoč. Danes je v redu. V primerjavi z Diakofti prava milina.

Takoj po mojem povratku vrneva avto, se odveževa, sosedom na sidru poveva, da je Kapsali v redu in izplujeva. Proti pričakovanju celo jadrava s četrtno genoe in brez glavnega jadra. Ne ljubi se mi postavljat pravih jader. Refuli so in jadra je vedno enkrat premalo, drugič preveč, nikoli prav. In nikamor se nama ne mudi. Ne jadrava hitro, v slabih treh urah pa le narediva skoraj petnajst milj. Edina sva in lahko izbirava privez. Kasneje se nama pridružijo Angleži, ki so pripluli iz Porto Helija in sosed iz Diakoftija. Je le poslušal nasvet.

Najprej operem barko. Nočno zalivanje jo je pošteno osolilo. In po kosilu se oba pripravljava za dolgo življenje. Po ikarijsko. Za urico mrkneva vsak v svojo posteljo. Pozno popoldan pa (po krepčilnem frapeju) greva na sprehod. Veter je spet močnejši, kar ima za posledico, da se nad Horo naredi oblačna kapa, ki v Kapsaliju zakrije sonce. Ob tem vetru in oblačni senci je flis spet del obvezne opreme (kratke hlače in japanke tudi, da ne bo pomote).

Za večerjo je v taverni Mala zelenjava v pivskem testu z jogurtom. Ni ravno zdrava hrana. Ampak. Kdaj pa kdaj se menda tudi midva lahko pregrešiva in ne jeva zdrave hrane. Saj sva vendar včeraj v Potamosu jedla zelo zdravo - choirini brizola in choirino souvlaki, svinjski steak in ražnjiče iz taistega mesa.

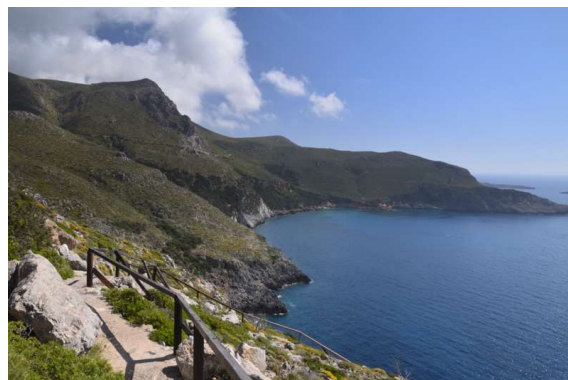
glasbeniki iz Anglije imajo vaje, koncert bo prvega junija na tem otoku; akustika v tem prostoru je bila odlična! škoda, da nama ne bo dano kaj poslušati v njem ...

plaža v Kapsaliju včeraj

deklica je neskončno uživala v prihajajočih valovih, ki so zalivali njene lase

sva hotela si pogledati še jamo Ag.Sofie, pa nama je k sreči turist že na parkingu povedal, da je jama s freskami danes zaprta...no, še dobro! ker namreč do jame je kar krepko treba dol stopiti in potem še nazaj gor ... :)

kar lep konec otoka je bil požgan nekoč

grafit na glavni cesti med Diakofti in Potamosom: le kaj so hoteli s tem napisom povedati Slovenci, Hrvati oz. kdo bi še to lahko napisal?

vaška oštarija v Potamosu kjer sva bila edina turista na kosilu

luka v Ag. Pelagia včeraj

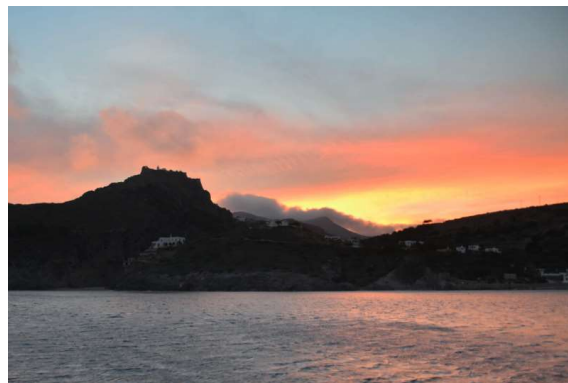
nekaj travniških rož na Kytheri

pozno popoldne smo bili trije na pomolu v Kapsaliju

bučke in jajčevci v pivskem testu s pomako iz jogurta, mete in limete

z vetrom so se premetavale tudi barve neba ...vsekakor lep pogled iz kokpita pri večerji na Horo in grad

30. maj 2019, četrtek

Kapsali, Kythira - Potamos, Andikythira

Med plovbo imava časa (in v EU tudi neta) na pretek in bereva. Med drugim tudi lastni dnevnik in leta 2011. Cel otok sva že takrat obvozila - in pozabila na to. Sedaj vem, zakaj se nama je vse skupaj zdelo deja vu. Poznala sva prizore in se spraševala kje neki je podobna panorama. Hja, kje neki? Na Kythiri, vendar. Tile Nemci so naši večni sovražniki. Najprej Hitler, sedaj pa še Alzheimer.

Pred Andikythiro malo upočasniva, da se ne gužvava s ferryjem. Gentlemanski dava prednost 250 čevljski železni grdosiji. Itak se ustavi samo na srk stop (pit stop je precej daljši postanek). Potem je cela luka najina. Cela luka tukaj pomeni en privez za barko naše velikosti in še en za nekaj metrski čoln. That's all folks! Vse odprto na val in veter iz severnih smeri. No, danes je mirno in idilično. Popolna bonaca. Samo na take dni je možen obisk Andikythire.

Sprehodim se. Sedem ali osem kilometrov naredim in mislim, da sem videl celotni otok. Od turističnih objektov premore vaško gostilnico (ko ni gostov, jo zaprejo in oštirka pelje otroke na kopanje) in ... in ... in nič drugega. Zvečer najdeva še

drugi lokal, nad katerim se bohota napis "Kavarna". Kave ne pije nihče. Pravzaprav do poznih večernih ur nihče nič ne pije in nič ne je. Ob desetih pa se kavarna začne polniti in imava priliko spoznati polovico populacije otoka. Dvajset ljudi. Kot nama razložijo, je trenutno populacija 40, morda 50 ljudi, od tega so trije otroci in veliko opazovalcev ptičev. Pozimi jih je samo 25. Trgovine nimajo. Kafetar prodaja tudi nekaj osnovne hrane. Nobene domatie nisem videl, kaj šele hotela. Ok, dopuščam možnost, da so cimerfraji neoznačeni in oddajajo sobe na črno. Ampak, prav veliko jih sploh ne more biti, ker ni primernih hiš. Zvečer izveva, da je nad luko (neoznačen) hotel za 15 gostov. Imajo pa šolo z eno učilnico (kar je verjetno dovolj za tri otroke) in ambulanto brez osebja. In elektrarno in heliport. In neskončno cerkva, jasno. Več, kot cerkva, imajo le še mačk.

Prav zanimiv sprehod ni bil, pa tudi namen ni bil spoznavanje naravnih čudes, ampak razgibavanje moje nesrečne ahilove tetive. Nekaj domačinov sem vendarle srečal (vsi so se vozili, le jaz sem pešal pod vročim soncem, bedak blesavi!) in vsi so me pozdravili. Le kje je bilo tako nazadnje? Polinezija? Pitcairn? Hja, število prebivalcev je podobno, kot na Pitcairnu, prometnih znakov ima pa Andikythira verjetno celo več. In ima koze, ki plezajo po zapušenih mlinih na veter. Kot, da nimajo dovolj skal!

Danes je za moje pojme precej vroče. Verjetno tudi za pojme domačinov. Videl sem, kako gradijo hišo. Najprej temelji, potem klima in šele tej fazi sledijo ostale faze. Gradnja sten, na primer. Skok v morje bi bil lahko pravi balzam. Še posebej, ker je morje tako čisto in prozorno, da izgleda, kot bi barke v mandraču lebdele v zraku. Tudi Mala v trajektni luci plava v zraku.

Andikythira je lepo opremljena s plakati, ki obiskovalcem (hmmm... le komu, midva sva edina turista na otoku) lepo razložijo pomen otoka za migracije ptic selivk. In, kar je meni pomembnejše, povedo, da je bila tukaj najdena potopljen ladja iz prvega ali drugega stoletja pred našim štetjem in na njej je bil analogni računalnik. Evropa je bila kaj podobnega sposobna poustvariti šele pred nekaj stoletji. Za mene silno zanimivo dejstvo je, da je poznal leto s 365 dnevi in prestopno leto s 366 dnevi ter je preračunaval gibanja astronomskih teles. Tisočletje in pol je minilo, da so ta znanja spet odkrili. In ni dolgo od tega, ko so cerkveni dostojanstveniki še vedno učili, da je Zemlja ravna. Le kako bi živeli danes, če človeštvo ne bi padlo v mračno obdobje srednjega veka?

Postanek v gostilnici je bil izlet v preteklost. Kot bi sedel v Gythiu leta 1988. Takrat se je pilo pivo Amstel iz kozarcev za senf, jedlo se je iz plastičnih krožnikov z aluminijastim priborom. In oštirja se je čakalo. Tudi današnje oštirke ni bilo v oštariji. Po nekaj čakanja, je Vesna le pobarala nekoga (bil je gost, jasno), ki je potem poklical desetletno punčko (kasneje je postalo jasno, da je to domača hči), ki je za naju vzela pivo iz hladilnika. In, kot daljnega leta 1988, je bilo sporazumevanje samo v grščini. Tudi cene imajo še iz leta 1988. Škoda le, da niso več v drahmah, potem bi bila lahko najina nostalgija popolna.

Ja, še so kraji na svetu, ki jih (navtični) turizem ni do konca pokvaril.

pogled na luko na Andikythiri

redko naseljene hiše, slabo vzdrževane

edini na pomolu; zvečer se malo prestaviva, da so se lahko privezale še ribiške bark

morje je tako čisto kristalno, da barka v bistvu lebdi

tej testeninski hrani z govedino se reče juvečji (tako nekako); zraven mezica s sirom, paradižnikom in kruhki ... to dvoje plus dva velik piva je bilo le 14 eurov

ko je Tone jedel, je k mizi prišlo še 15 mačk; soseda jih ima menda 30

oštarija in reklamni letak nalepljen na oštariji - vabilo na predavanje lanskega avgusta še vedno nalepljen na okno

na koncu te ceste je motelček s 15 sobami

nekoč je bila luštna hiška.... danes zapuščena

bivši mlin je sedaj razgledna točka za koze

kamorkoli se ozreš, vedno sami topovi

lučica za majhne barčice

31. maj 2019, petek

Potamos, Andikythira - Gramvousa, Kreta

Sinoči sva se na pomolu malo premaknila in poleg naju sta lahko prenočila še dve ribiški barki. Zjutraj ju ni več. Pa tudi midva kmalu izplujeva in ob dveh popoldan sva v zalivu ob otočku Gramvousa.

Lepo turkizno morje, lepa obala z agavami in kar nekaj turizma na vodi. Na obali ni nič. Majhen pomol in 125 m višje ostanki trdnjave, ki so jo postavili Benečani, uporabljali pa gusarji. In ob poti hiša, ki ji ne morem določiti namena. Miza ali dve s stoli pred vhodom nakazuje na tavernico, zidan križ na strehi pa na cerkev. Mogoče so pa racionalni Grki združijo njim najbolj ljube objekte. Posvečena oštarija? Najbrž.

In sedaj šok. Mobilne telefonije v tem zalivu ni. Nobenega operaterja! Najin hot spot dvigne na jambor in z veliko muke Vesna pridobi en dokument iz eDavkov. Naprej pa ne gre več. Maili ne delajo, ni šans. In sedaj nastopam v glavni vlogi jaz. Neposlani mail presnamem na telefon in via trdnjava. Tam gori je neta v izobilju, vsi operaterji, vsa omrežja, polni signal. Pošljem, naužijem se lepega razgleda in se počasi vrnem k morju ter oddingiram domov.

Vesna se je odločila za snorklarijo. Čudovito morje res vabi. Ampak. Temperatura še ni pisana nama na kožo. Hitro se vrne iz vode in takoj pod topel tuš. Morje ima okoli 20 stopinj. Pa še psihološki dejavnik je potrebno upoštevati. Vrhovi gora na Kreti so še vedno zasneženi.

Tukaj ostaneva preko noči. Žgariada ne izostane. In ker ni neta, ni dela. V miru lahko gledava filme.

Tak je bil plan A. Ampak po večerji se je veter obrnil, val se je začel valiti v zaliv, obzorje se je stemnilo. Brez neta ni vremenske napovedi. Vsaj ne take, kot sem jo navajen. Plan B. Prestavila se bova za polotok Gramvousa. Itak so vsi že odšli, samo midva sva v miru večerjala. Ribič je že postavil nočno mrežo okoli zaliva in se odpravil k počitku. Previdno izplujeva v ozkem pasu, ki je na voljo med mrežo in čermi, in odmotorirava novemu sidrišču nasproti. Piloti ga ne omenjajo, guglove mape pač. Mislim, da je bila to pametna odločitev, precej bolje bova spala. Pa še net imava.

med plovbo gledava in se čudiva sneg v hribih na Kreti??

v prekrasnem zalivu otočka Gramvousa pri Kreti, je bilo danes kar nekaj izletniških ladij ...

beneška trdnjava do koder vodi 350 stopnic; no, jaz sem se rajši odločila za mrzlo morje kot hojo po stopnicah

rdeči grmički, rožice popestrijo izgled otoka

Mala kar lebdi v tem kristalnem morju

pogled na zaliv z vrha beneške trdnjave

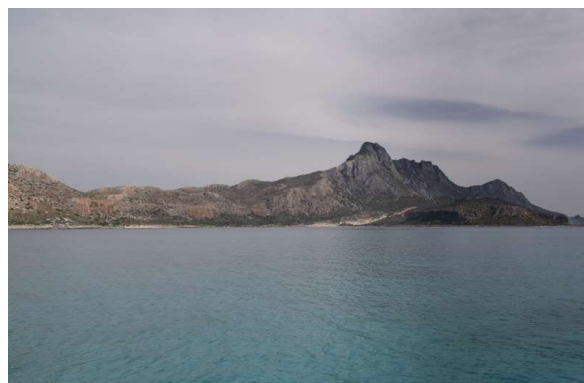
kopalci kar lebdijo v tem morju

moja malenkost prvič letos snorkljarija...pod vodo uspela biti le pol ure, preveč me je zeblo, pa tudi nič kaj dosti ni bilo pod vodo=razočaranje

Tone se ni mogel odločiti kakšne vrste je ta objekt...

še druga stran zaliva kamor so vozili turiste na kopanje

visoke strme stene

danes prvič gledam barko pod vodo; samo eno majčkeno, res majhno školjkico sem videla in to je to; antifauling od lani drži kot strela! tako, da letos očitno ne bo treba tovrstnih vzdrževanj